

Salezijanski vestnik

3

2011

www.donbosko.si

maj-junij

Glasilo za salezijansko družino in prijatelje don Boska ~ letnik LXXXIV ~ skupna številka 571

{ vsebina }

SALEZIJANSKI VESTNIK
Glasilo za salezijansko družino
in prijatelje don Boska

Številka 3 | skupna številka 571
Leto 2011 | letnik 84
ISSN 0353-0477
dvomesečnik

UREDNIK
Marjan Lamovšek

UREJA UREDNIŠKI ODBOR
Janez Potočnik, Ivan Turk,
s. Marija Imperl, Janez Krnc,
Marko Košnik

LEKTORIRANJE
Jerneja Kovšca

GRAFIČNA ZASNOVA
mati design

RAČUNALNIŠKI PRELOM
Salve d.o.o., Patricija Belak

DISTRIBUCIJA IN STIKI
Janez Potočnik

IZDAJATELJ
Salezijanski inšpektorat
v Ljubljani

ZALOŽBA
Salve d.o.o. Ljubljana

TISK
Tiskarna Pleško

Salezijanski vestnik je leta 1877
ustanovil sv. Janez Bosko,
v slovenskem jeziku je začel
izhajati leta 1904.
Danes SV po svetu izhaja v 57
izdajah, v 29 jezikih in v 131
državah.

Darove za vzdrževanje
Salezijanskega vestnika in za druge
namene lahko nakažete
na račun.

 Salezijanci | Rakovniška 6
1000 Ljubljana

SI56 2420 0900 4141 717
sklic 00 06

NASLOV UREDNIŠTVA
Salezijanski vestnik
Rakovniška 6
1000 Ljubljana

telefon: 01/42.73.028
e-pošta: vestnik@salve.si
splet: www.donbosko.si

SV 3/2011

Foto naslovnica: © Grega Vajc

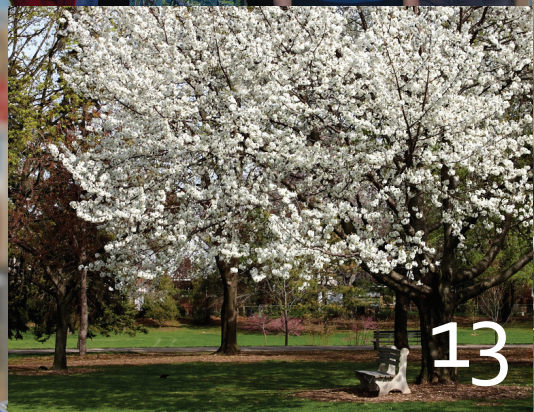
6

10

4

13

POGLED NA SALEZIJANSKI SVET
SALEZIJANSKI POGLED NA SVET

maj-junij

4 KOLUMNA
Prikupni otrokov pogled

6 POGOVOR
Vzgoja je stvar srca,
z glavo vred

8 SALEZIJANSKA DRUŽINA
Prostovoljci
z don Boskom

10 DRUŽINA
Nekdo bdi nad nami

14 OSEBOSTI
Martin Jurčak

16 NA STRANI MLADIH
Gimnazija Želimlje

18 MISIJONI
Zlati jubilej Don Boskovega
deškega mesta

20 MAJCNEN
Bila je to tudi zame
dobra šola

16

26

- 22 **MARIBOR**
Don Boskov Valdoko
v Mariboru
- 24 **ZGODILO SE JE**
Šola za animatorje
Priprave na krščanski
jubilej
Postne duhovne vaje
- 31 **PREPROSTE BESEDE**
Kozarec ali morje

Svetli in zgovorni zgledi

Dragi prijatelji! Postni čas in veliki teden pred nas postavljata zahtevna vprašanja o trpljenju in smislu umiranja. Ljudje si želimo takšnega življenja, ki bi se ga smrt in preizkušnja ne dotikala. Razni junaki so se v zgodovini bojevali za svet, ki bi bil dokončno in nepreklicno dober. Koliko obljub in včasih na silo postavljenih struktur, ki naj bi to omogočale! A to je bila napačna vizija, ki ni upoštevala niti človeka niti dejstva, da se mora za vero in svobodo vsak rod ponovno odločiti, kakor pravi papež Benedikt XVI. v encikliki Rešeni v upanju. Starši, na primer, lahko otroka dajo krstiti in mu z zgledom ponudijo model praktičnega krščanstva. A za osebni odnos z Bogom Očetom, Jezusom Kristusom in Svetim Duhom se namesto njega ne morejo odločiti. Pot osebne vere mora opraviti vsak sam in vsaka generacija ponovno.

s. Mojca Šimenc
INŠPEKTORICA HMP

Vsak rod kristjanov v minulih časih in v današnjih dneh ima to srečo in milost, da se lahko zgleduje po močnih osebnostih – ne junakih, ki obljublajo popoln svet – temveč svetnikih, ki so znali živeti tudi v nepopolnih razmerah na način, da ga Cerkev priznava kot vreden, da se iz njega učimo in da se k njim zatekamo. Pred nami so tri močne podobe svetih ljudi:

Janez Pavel II., ki je prištet k blaženim. Bl. Alojzij Grozde, čigar posmrtni ostanke bodo v mesecu maju prenesli iz Šentruperta v spominsko kapelo na Zaplazu (veselimo se velikega prispevka salezijanske družine pri procesu za njegovo beatifikacijo!). Sv. Marija Dominika Mazzarello, ustanoviteljica hčera Marije Pomočnice – letos 13. maja obhajamo 130-letnico njenega rojstva za večnost.

Veselimo se teh svetlih in zgovornih zgledov. Ob njih pa se najbolj veselimo, da je Kristus, naše upanje, vstal in premagal smrt, greh, trpljenje in vsak nesmisel. Blagoslovljeno veliko noč vsem!

Prikupni otrokov pogled

KDO BI SE MOGEL UPRETI PRIJAZNEMU otroškemu pogledu? Tako mil in pr-srčen nasmeh ogreje še tako hladno srce. In kako hitro se otroci naučijo uporabljati to svoje nedolžno orodje, da dosežejo to, kar ne morejo ne s prošnjo ne z izsiljevanjem. Ko te gledajo te preproste oči s tako milim obrazom, preprosto ne moreš reči ne. Je pa že bolje, kot da izsiljuje s svojo trmo, jokom, metanjem po tleh ali čim podobnim, si pogosto mislimo, ko smo nasledli taki otroški politiki. Otroci in politiki; ni to podobno nedolžnim obrazom, presenečenim besedam profesionalcev, ki so jih zasačili pri podkupovanju? Sami so igrali

zelo pošteno igro, ampak drugi so jih prinesli okrog, sami užaljeno zatrjujejo. Sami so imeli najboljše namene, le da so jim podtaknili podkupovanje in vse, kar se jim sedaj očita. Sami ne bi nikoli niti pomislili na podkupovanje, ampak trenutek je bil tak, da niso uvideli, kaj se jim plete za hrbtom. Podobno kot bo naš otrok, če ga zasačimo pri prepovedanem, hitro iznašel celo ploho besed, s katerimi bo poskušal prikriti svoje zvijače. Če lahko v tem primerjamo politike in otroke, potem jih ne moremo v poznavanju, kaj igrajo in česa se s tem poslužujejo. Za dosego svojega ni treba in ne smemo igrati priliznjene igre. Kar

je dovoljeno otrokom, ni dovoljeno odraslim, vsaj ne bi smelo biti, smo prepričani. Ker teh naših podkupljivih politikov niso tega naučili v otroštvu, počnejo kot odrasli isto, kar so počeli že v plenica.

S tem ni rečeno, da bi morali starši preganjati otroško prijaznost, ko hočejo ti kaj doseči s svojo nedolžno milino. Saj je ena temeljnih vzgojnih krilatic: S prijaznostjo boš veliko več dosegel kot pa s trmo, zadirčnostjo in podobnim. Kdo si bi želel živeti ali delati s človekom, ki ne pozna besede zahvale, prijaznega pozdrava, razumevanja, pohvale. Ko tako vzgajamo, samo po sebi ne pomeni, da

BESEDILO: JANEZ VODIČAR ~ FOTO: GREGA VALIČ

vzgjamo h podkupovanju. Prijazen je lahko vsak, če se le potrudil. Ni potrebno, da si na položaju ali bogat, da si prijazen. Celo prijazno lahko koga opomniš, mu pokažeš na njegove napake, kar je veliko bolj uspešno kot neprijazno nadiranje in oštevanje.

Pri podkupovanju je drugače kot pri prijaznosti. Dati otroku, ki bi moral pospraviti za sabo in tega noče, pravico do še ene ure gledanja televizije, če bo opravil, kar bi moral že zdavnaj storiti, je nekaj drugega kot prijazna zahteva: »Sedaj je skrajni čas, da pospraviš za sabo!« Predvsem, ker imamo starejši moč nad otrokom. Ta to dobro čuti in mu je to pogosto

odveč. Zato hitro poveže vzorec, ki ga je bil deležen sam: »Ko bom sam močan, bom tudi druge izsiljeval.« Gotovo ste že slišali pogojevanje, ki niti ni prijazno, še zdaleč pa ga ne moremo povezati z nedolžnim otroškim pogledom, kako se bo učil ali naredil nalogo, če mu jutri ne bo treba pospraviti po kuhinji. Če nas otrok takrat najde šibke, je že dosegel svoje. Podkupil nas je iz enega samega razloga: bil je na nek način močnejši od nas. Pri podkupovanju je najslabše prav to, da si ga lahko privoščijo le ti, ki imajo možnost in da končno vedno potegne daljši konec le najmočnejši. To pa je daleč od pravičnosti in vsega,

kar naj bi zagotavljala enakost pred zakonom.

Morda se je prijetno muzati ob naivnih politikih, ki so jih dobili na limanice. Pozabljamo, da smo sami zelo pogosto v podobnem položaju. S svojo močjo in vplivom želimo doseči kaj zase, izkoristiti svoj položaj in postati močnejši, pomembnejši. Kristus nas uči, da kdor želi biti največji, naj bo vsem služabnik. Ne, ker bi se morali zaničevati, ampak ker se spoštujemo in nas ni strah drugih. Samo šibki bo nasedel podkupnini, tisti, ki stavi na Kristusa, bo našel pravo moč in vir za nedolžno otroško prijaznost, saj ve, da je le On tisti, ki jemlje in daje. ■

Vzgoja je stvar srca, z glavo vred

Pogovarja se Barbara Okorn

Polona Dominik je strokovna vodja Skale, organizacije, ki se ukvarja z mladinsko ulično vzgojo. Po končani srednji šoli je začela delati kot ena izmed prostovoljk Skale, danes pa delu z mladimi posveti večino svojega časa, saj pravi, da o delu z njimi razmišlja tudi, kadar ni v službi.

Kaj te je sploh prineslo na pot prostovoljstva?

Ko sem bila v gimnaziji v Želmljah, me je začelo zanimati delo z mladimi, ki imajo probleme pri odraščanju, ker sem se zelo lahko identificirala z njimi. Bila sem namreč težavna mladostnica, moji takratni vzgojitelji pa so bili z mano zelo potrpežljivi. In takrat sem se vprašala, kaj želim od sebe, kakšna želim biti in odločila sem se, da hočem biti drugim v oporo in ne v težave. Začela sem se truditi, poboljšala sem se v šoli in takrat sem se tudi začela ukvarjati z drugimi, pomagala sem npr. pri vodenju duhovnih vaj. Pri tem sem zelo hvaležna salezijancem, ki so me spremljali na moji poti odraščanja. Očitno sem iz te izkušnje dobila željo, da pomagam drugim. Všeč mi je bila tudi salezijanska vzgoja, don Boskov sistem. Takoj po srednji šoli (1996) sem vedela, da bom šla na Skalo kot prostovoljka.

Delaš v ustanovi, ki deluje pod okriljem salezijancev. Kako se to kaže v tvojem delu?

Največ mi pomeni to, da tu res lahko delam za mlade. Ko primerjam z drugimi ustanovami, vidim prednosti v tem, da je to nevladna organizacija, da imamo zato več poti do mladih, več vpogleda v njihovo življenje, saj delamo v njihovem življenjskem okolju, ne pa v neki oddaljeni ustanovi. Kar mi je še pomembno, je don Boskov sistem, njegovi štirje stebri, ki so glavno vodilo pri našem delu. Tudi jaz kot vodja med delom nimam v glavi stvari, ki sem se jih naučila (in pozabila) na fakulteti, ampak te 4 stebre. Ko delamo, želimo, da je naš program celosten, podprt s štirimi stebri, kar pomeni, da delamo za mladostnikov celostni osebni razvoj. Delati v salezijanski ustanovi pomeni tudi, da je to veliko več kot služba. S Skalo dobesedno diham; vse, kar se tu dogaja,

nosim s sabo tudi, ko nisem v službi. Nehote razmišljam o mladih, sodelavcih, projektih ... Najboljše ideje se mi utrnejo med vsakodnevnim tekom, ne pa v pisarni. Večina nas je laikov, pa smo vseeno tukaj s srcem. Zelo pomembno je vzgajati laike v salezijanskem duhu, vlagati v njih, da bodo z mladimi delali na enak način, kot bi salezijanci, hkrati pa vedeti, da niso salezijanci in da imajo meje prej postavljene kot salezijanci. **Moto Skale je don Boskov stavek »Vzgoja je stvar srca«. Kako ta stavek prenašate v vsakdanje življenje, na ulico?**

Da je središče vsega našega dela mladostnik. Tudi če nisem npr. na Fužinah in delam druge stvari, se močno zavedam, da jih delam v dobro mladih. To je moje vodilo. Skrbeti, da bo Skala v celoti, ne le na ulici, kot stabilna in dobra ustanova lahko še dolgo služila mladim. Vzgoja je stvar srca, ampak srce zame

Polono Dominik strokovno vodjo Skale

© P. Belak

pomeni tudi glavo zraven. Ne moreš vzgajati brez srca, ampak brez nekega sistema zadaj pa tudi ne. Ljudje velikokrat mislijo, da je dovolj, da si tam in jih imaš rad. Moraš razmišljati, kako pristopiti do mladega, vzeti si čas, ni dovolj samo imeti rad.

Delujete pa tudi na ravni mednarodnega prostovoljstva ...

Gre za Evropsko prostovoljno službo (EVS). Prek programa Mladi v akciji tako prostovoljec iz tujine omogočimo, da delajo tu pri nas na programih, hkrati pa imamo tudi možnost pošiljanja naših prostovoljcev v druge države. To pomeni, da pride nekdo k nam npr. za eno leto, sodeluje na programu, mi pa poskrbimo za njegovo bivanje in vse, kar pod to spada. Trenutno sta pri nas dva prostovoljca iz tujine – iz Nizozemske in iz Črne gore. Gre za izmenjavo, ki lahko pripomore h kvaliteti organizacije, prostovoljcu omogoči učno in življenjsko izkušnjo, hkrati pa gre za povezovanje med organizacijami, zato se mi še posebej trudimo dobiti prostovoljce iz salezijanskih organizacij. Zadnja leta se udeležujemo tudi skupinskih EVS na Nizozemskem. Tukajšnjim pro-

stovoljcem bi radi ponudili čim več možnosti, čeprav se večinoma težko odločajo za odhod v tujino.

Ali število mladih, ki se udeležujejo vaših dejavnosti, narašča? Bi lahko rekli, da vas ulica vedno bolj potrebuje?

Zadnje leto je številka konstantna, čeprav mislim, da nas potrebuje še več, kot smo mi lahko tam. To se vidi po programu na ulici. Mi bi bili lahko tam z mladimi cele dneve in večere, sploh zdaj, ko je vreme lepo. Po peti uri, ko mi odidemo, postanejo Fužine pravo mravljišče. Otrok je ogromno in potreba po naši navzočnosti tam je velika. Če bi imeli svoj prostor, več ljudi, ki bi lahko bili tam več časa, še posebej ob večerih, bi lahko veliko več naredili. **Glede na to, da ste precej v stiku z mladimi: kakšen je njihov pogled na svet, kakšne so želje?**

Po moje težko govorimo o eni skupini mladih na splošno, kajti mladi se med seboj razlikujejo. Jaz lahko govorim o mladih, ki jih spoznavam prek Skale, ki pa se razlikujejo od mladih, o katerih se sicer govori, ko se govori o mladih (npr. na javnih razpravah ipd.). Opažam, da ko se govori o mladih in

njihovih problemih, se veliko govori o temah, kot so težave zaposlovanja diplomantov, štipendije, študentsko delo, poklicna - karierna orientacija, mobilnost ... Jaz to imenujem skorajda luksuzni problemi, ki sicer niso lahki, vendar jaz mislim na mlade, ki še na polovici poti do fakultete niso, imajo težave s končevanjem osnovne šole, niso vključeni v mladinske centre, krožke, v študentske organizacije ... Npr. srednje poklicne šole so polne mladostnikov, ki na teh šolah niso, ker bi si tako neznansko vsi želeli biti mehaniki ali gradbeniki, ampak zato, ker ne verjamejo, da lahko dosežejo kaj več. Zdi se mi, da je to slepa pega naše družbe. Ne gre samo za mlade, ki so na Fužinah, ampak za res ogromno število mladih, ki so »umaknjeni« na rob. Tudi sami mi kdaj pravijo, da niti sami niti drugi od njih ne pričakujejo kaj »več«. Ali pa: »Če se tvoj priimek konča na -ič, potem greš na to in to šolo. Mislim, da o svoji prihodnosti raje ne razmišljajo, ker je pretežko, raje nimajo velikih pričakovanj, zato se raje osredotočijo na materialne dobrine. To je enostavneje. Temeljev za »višje« vrednote navadno niti nimajo. ■

Prostovoljci z don Boskom

Cerkev na pragu tretjega tisočletja doživlja neverjeten razcvet novih oblik posvečenega življenja. Te se umeščajo v duhovne tokove velikih redovnih ustanoviteljev. Eden izmed teh je sv. Janez Bosko. Na deblu salezijanske karizme so zacveteli različni pogonjki apostolskega in posvečenega življenja; med temi tudi Prostovoljci z don Boskom.

Pripravlja s. Irena Novak

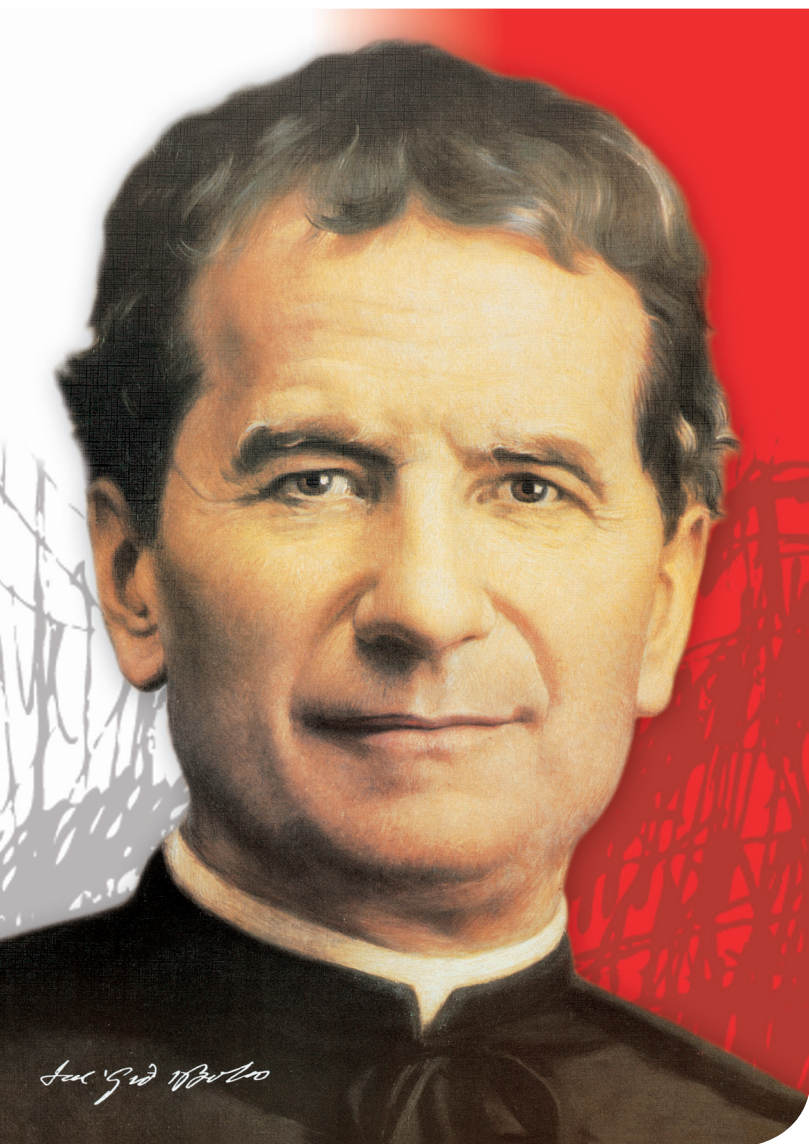
V 80-ih letih prejšnjega stoletja se je v duši nekaterih fantov v različnih delih sveta porodila želja, da bi se popolnoma posvetili Bogu v salezijanskem duhu, vendar bi kot laiki živeli še naprej v svetu. Presenetljivo je, da se je ta želja skoraj istočasno pojavila v okviru različnih skupin fantov, ki med seboj niso bile povezane.

Takratni vrhovni predstojnik salezijancev Egidij Vigano je v tem dejstvu videl delovanje Svetega Duha in na njegovo povabilo so se konec leta 1993 v Rimu zbrali predstavniki iz Paragvaja, Venezuele, Malte in Italije, da so si izmenjali svoje izkušnje in se pogovorili, kakšna naj bo nadaljnja pot.

12. septembra 1994 je v vrhovni hiši SDB v Rimu prvih sedem fantov izpovedalo zaobljube evangeljskih svetov kot Prostovoljci z don Boskom. S strani Cerkve jo je l. 1998 priznal škof iz Caracasa v Venezueli, kjer je ideja o tej novi obliki posvečenega življenja fantov in mož v okviru velike don Boskove družine najprej vzbrstela in ima tudi največ članov.

Duhovnost in poslanstvo

Prostovoljci z don Boskom se označujejo kot salezijanski posvečeni laiki, ki hočejo zavestno živeti svojo krstno posvetitev in po posebnem Božjem klicu to potrdijo z izpovedjo zaobljub. Bistvena usmeritev je don Bosko,

PRIPRAVA NA SALEZIJSKO ŽIVLJENJE

Na salezijansko redovniško življenje se kandidati v letu noviciata pripravljamo z molitvijo, študijem, delom. Spoznavamo salezijanska redovna pravila (konstitucije), ob koncu tedna smo vključeni v pastoralno delo v bližnjih župnijah in oratorijih. Tu v Pinerolu, v bližini Turina, ki ga je v 19. stoletju tako močno zaznamoval sv. Janez Bosko s svojim oratorijem, nas je letos v noviciatu 17 (Slovenija, Italija, Ukrajina, Malta). V začetku je bila ta številka nekoliko višja, a je kdo od mojih prijateljev spoznal, da to pač ni njegova pot. Saj je prav to namen leta noviciata: pripraviti se in v sebi z Božjo pomočjo in s pomočjo vzgojiteljev prepoznati klic živeti Bogu posvečeno življenje.

Ko se približuje praznik Marijinega rojstva, dan, ko bomo novinci izpovedali prve redovne zaobljube, prosim, da se nas v svojih molitvah spominjate. Tudi v noviciatu radi molimo za vse, ki nam zaradi Jezusa kaj dobrega storijo.

novinec Uroš Borovnjak

OSEBNA IZKAZNICA

USTANOVITELJ: Egidij Vigano,

vrhovni predstojnik SDB

KDAJ: 1994

KJE: Rim

ISTOVETNOST: posvečeni laiki v salezijanskem duhu

ZGLED: Nino Baglieri

KAKO POSTATI ČLAN CDB?

V Sloveniji ni te skupine.

Več o CDB na

www.sdb.org

njegovo življenje, izkušnja in duhovno bogastvo, njegov apostolski načrt in pastoralni slog.

Prizadevanje, da bi živeli kot Kristus ljubezen v čistosti, uboštvo in pokorščini, uresničujejo ne da bi se ločili od sveta, v domačem okolju, na svojem delovnem mestu. Odkrivajo Boga v obličju slehernega človeka, posebno pa so pozorni na ubogo, zapuščeno in revno mladino.

Razširjenost

Ustanova se vztrajno širi. Skoraj 50 članov z zaobljubami in močno število tistih, ki se na posvetitev pripravljajo ali pa so na poti razločevanja, je razširjenih že na štirih celinah, najmočnejše pa v Južni Ameriki. V Sloveniji jih še ni.

Nino Baglieri (1951–2007) je bil delavec iz Sicilije, ki se je 17-leten ob padcu z zidarskega odra tako poškodoval, da je popolnoma ohromel. Prvih 10 let je bilo zanj čas teme, osamljenosti, trpljenja in obupa.

Leta 1978 na veliki petek pa je zanj molila skupina Prenove v Duhu in v sebi je začutil spremembo. Sprejel je križ in načrt, ki ga je imel Bog z njim. Naučil se je pisati z usti. Postal je pisatelj in pesnik ter socialni delavec, saj je po telefonu tolažil in opogumljal neštete, ki so se v svojem trpljenju nanj obračali.

Iz duhovne oporoke:

Vse je dopolnjeno. V polsnu sem večkrat gledal ta prizor. Krsta, v kateri leži moje mrtvo telo za evharistično slavje ob moji vrnitvi v Očetovo hišo, da zasedem prostor, ki mi ga je On pripravil.

Obred naj ne bo žalosten pogreb, marveč trenutek veselja.

Praznujmo! Saj je to moje srečanje z Gospodom.

Toliko let so bile moje noge negibne, sedaj pa lahko tekam kot takrat, ko sem bil otrok ...

Ne bodite žalostni ... zapojmo Magnifikat; tako se bo tudi Marija pridružila naši hvalnici.

Hvala, Gospod, za dar življenja.

Hvala, ker si me sprejel za svojega otroka.

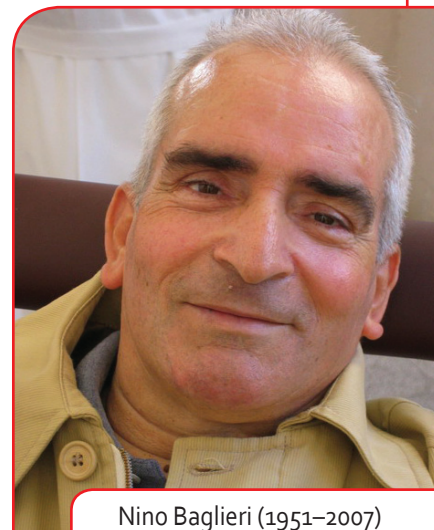
Hvala, ker si mi dal, da verujem v Tvoje kraljestvo.

Kako težka so bila leta trpljenja, samote in obupa. Gospod, končno sem razumel, da si v mojem življenju imel zame pripravljen

načrt ljubezni in da si računal na moje sodelovanje, na moj da. Tu sem, Gospod, tvoj sem, napravi iz mene, kar hočeš.

Nisi me zapustil. Bil si v meni in le čakal, da opazim tvojo navzočnost. ...

Vse imam rad in vsi drugi imajo mene radi. ... Še v nebesih bom nadaljeval svoje poslanstvo. ... Veliko milosti bom sipal iz nebes.

Nino Baglieri (1951–2007)

Nekdo bdi nad nami

Oče, mama, dve hčerki in sin. Živijo na prelepi prekmurski ravnici v vasi Srednja Bistrica, ki je ena izmed vasi, ki sestavljajo župnijo Črensovci, ob bližini reke Mure.

Družina Duh

V medsebojnem spoštovanju in sprejemanju

Našo družino sestavljajo oče Jožef, po poklicu modelar obutve; mama Helena, šivilja zgornjih delov obutve, trenutno brezposelna, vendar je naša gospodinja; hčerka Natalija, študentka razrednega pouka na pedagoški fakulteti v Mariboru; hčerka Ane-Mari, dijakinja na gimnaziji Ljutomer; ter sin Aleš, ki obiskuje deveti razred osnovne šole.

Živimo v lastni hiši, naši sosedje pa so družina ženinega brata in zheninih staršev s 101-letno staro mamo. Živimo kot velika družina v medsebojnem spoštovanju in sprejemanju, tako mladi, malo manj mladi in tisti, ki so že v pozni jeseni svojega življenja.

Oba z ženo izhajava iz tradicionalnih krščanskih družin, kjer sta bila oba očeta dolga leta v tujini in so bile matere velikokrat v vlogi obeh staršev. Vsak od naju je živel svoje življenje, dokler se nisva spoznala v tovarni, kjer sva bila zaposlena. Po dveletnem skupnem spoznavanju sva začutila, da bi to zvezo obogatala in sva se poročila. Tako sem se priženil iz sosednje župnije Turnišče. Že prvo leto sem se po nagovoru ta-

Pripravil: Janez Potočnik

šče vključil v mešani cerkveni pevski zbor. In tukaj se je začelo bolj bogato versko življenje mene samega kakor tudi mlade družinice, saj nama je Gospod podaril prvega otroka. Šele z rojstvom prvega otroka sva skupaj z ženo spoznavala medsebojno razdajanje in prisotnost še nekoga, ki bdi nad nami. Z leti naju je Bog blagoslovjal in nam podaril še dva otroka.

Župnija je naš dom

Najino versko življenje se je poglobilo. Pa vendar je bil za našo družino prihod novega kaplana, danes domačega župnika, preobrat v sprejemanju bližnjih in razdajanju za bližnje. Duhovno smo se kar prerodili in z leti je naše razdajanje v župniji raslo. Predvsem me spomin odnese v čas, ko smo kot mlada družinica sodelovali pri božičnici in drugih slovesnostih. Danes lahko povemo, da kar štirje v družini beremo Božjo besedo. Razdajati se za bližnje in potreba po sodelovanju župljanov v župniji je botrovala temu, da sem se vpisal v katehetsko-pastoralno šolo in sedaj teče že sedmo leto mojega poučevanja verouka v župniji. Velikokrat pa je potreba v župniji, da priskočim na po-

moč župniku tudi kot izredni delavec obhajila, za kar je še posebno hvaležna ostarela stara mama. Kot član pastoralnega sveta po svojih močeh pomagam domačemu dušnemu pastirju za duhovno rast vseh članov župnijskega občestva. Tudi drugi družinski člani so dejavni v občestvu na raznih področjih. Žena Helena je včlanjena v župnijsko Karitas, dejavna pa je tudi kot ena izmed žena, ki teden za tednom skrbijo za čistočo in lep videz župnijskega doma, ki je posvečen Sveti družini. Najstarejša hčerka Natalija pa še vedno, čeprav je že študentka, vztraja v ministrantski službi, obenem pa je članica mladinske pevske skupine Upanje. Svoje moči in ljubezen do petja pa posebej izžareva kot voditeljica cerkvenega otroškega pevskega zbora Angeli. Hčerka Ane-Mari ob tem, da bere Božjo besedo pri mašah, včasih priskoči na pomoč z igranjem prečne flavte ter rada sodeluje pri nastajanju podlistka Luč mladih v reviji Poti k Bogu. Najmlajši sin Aleš je ministrant od glave do pet, bil je tudi član pevskega zbora, vendar je zaradi spremembe glasu to opustil. Z vso ljubeznijo opravlja poslanstvo kot raznašalec verskega tiska Družine in Ognjišča. Tudi vsakoletno raznašanje Marijanskih koledarjev in Stopinj po domovih ga navdaja z radostjo.

Misijonarji

Kako vse to zmoremo? Odgovor je na dlani: ljubezen do Gospoda, do bližnjega in na koncu do samega

IZKUŠNJA ŽIVLJENJA

sebe ter vsakodnevna molitev, ki je vir energije za vse, kakor tudi prebiranje Svetega pisma in nedeljska maša, kjer si ponovno napolnimo baterije za nove izzive v župniji.

Da pa bi midva z ženo naredila in si privoščila nekaj več, dala svojemu zakonskemu življenju nadgradnjo, sva že nekaj let vključena v zakonsko skupino, ki deluje v župniji. Tam se srečujeva z enako mislečimi zakonci oziroma z zakonci, ki imajo enake potrebe po globljem duhovnem zakonskem sožitju moža in žene. Na srečanjih se v pogovorih dotaknemo mnogih stvari: duhovnih in posvetnih.

Na nek način smo v družini tudi misijonarji. Lahko rečem, da smo vsi člani družine vključeni v misijonsko skupino v župniji, ki deluje že preko dvanajst let. Sam sicer vodim eno skupino v podružnični cerkvi, kjer se z mladimi skozi vse leto srečujemo, pripravljamo na koledovanje, okrog sebe zbiramo otroke, ki bodo koledovali, sodelujemo pri maši na misijonsko nedeljo, se udeležujemo Misijonske vasi na Rakovniku in tudi Krištofova nedelja ne mine brez nas. Vsi člani družine smo vključeni tudi v misijonsko molitveno zvezo, da še posebej z molitvijo pomagamo in prosimo milosti za misijonarje, ki delujejo po celem svetu.

Zakaj prav jaz?

Kot vsaka družina pa se tudi naša srečuje s težavami, preizkušnjami, boleznimi. Že majhen prehlad je lahko za človeka breme, kaj šele bolezen, ki je neozdravljiva. S takšno se je pred 8 leti srečala najstarejša hči Natalija.

Novica, da ima na levem očesu bolezen, ki se ne da pozdraviti in ki povzroča slabšanje in pačenje vida, je bil hud šok za takrat še osnovno-

šolko. Že sama beseda »neozdravljivo« je sedla v podzavest kot težka skala, ki se ni dala zlahka odvaliti. Takrat so se porajala vprašanja »Zakaj jaz? Zakaj ta bolezen, ali res ni nobene pomoči?« Čeprav posledice te bolezni niso bile opazne na zunaj, smo lahko v družini skozi leta opazo-

žično darilo, še posebej pa hčerki Nataliji, ki je ponovno dobila priložnost, da bo kar se da normalno videla.

Po preizkušnji – okrepljeni v veri

Ob vsem veselju in olajšanju po tolikih letih potrpljenja, vztraja-

Verjamemo, da nas vsaka preizkušnja naredi močnejše. Bog nas je ves čas spremljal in skozi vse duševne ter telesne bolečine smo okreplili vero vase in v Boga.

vali, kako vid slabi. Bolezen je postala hudo breme, ki ga je hči s pomočjo domačih začela lažje nositi. In v trenutku, ko se človek navadi na situacijo, v kateri se znajde, ga doleti še en šok. Predlani so ji enako bolezen diagnosticirali še na desnem očesu, za katerega smo mislili, da je zdravo. Kakor je Jezus padel pod svojim križem, tako je padla tudi sama, a je s pomočjo in ljubeznijo bližnjih ponovno vstala. Dejstvo, da lahko pomaga samo še transplantacija, je postala misel, ki nas je spremljala na vsakem koraku. Vsak dan smo čakali v upanju, da nam sporočijo, da imajo darovalca. In lani v času, ko se ljudje pripravljajo na prihod Novorojenega, se je po Božji volji našel nekdo, ki je vsej družini prinesel najlepše bo-

nja in upanja, da bo boljše, je huda preizkušnja doletela mamo Heleno. Kmalu po okrevanju Natalije je prišlo do okvare hrbtenice, zaradi katere je bila potrebna operacija. Telesna bolečina je bila velika, a še večja pa duševna, ker je bila odsotna od doma tri tedne. Ni je bilo doma, ko so jo otroci najbolj potrebovali in vsa skrb je takrat padla na očeta. Vendar je v molitvi našla tolažbo in moč, da je zmoгла prenesti vse bolečine in z večjim žarom stremeti v življenje. Kljub vsemu smo kot družina tudi takrat držali skupaj in skupaj pomagali, da se je mama iz bolnišnice lahko vrnila z nasmehom na obrazu, predvsem pa z mislijo, da v preizkušnji ni sama, da si njen jok in bolečine delijo še štiri osebe, ki jo imajo najrajši. ■

Vrnimo se k don Bosku

Pripravil: Ivan Turk

V SEDANJEM ČASU TUDI V SLOVENIJI ČUTIMO, DA JE DELO ZA DUHOVNE poklice obremenjeno z mnogimi dejavniki in se nam večkrat zdi, da je težko še kaj narediti v tej smeri. Vprašujemo se, kako je bilo v don Boskovih časih, ko je bilo njegovo poklicno prizadevanje zelo rodovitno, in kaj se lahko naučimo pri don Bosku, ko nas vrhovni predstojnik spodbuja: **»Vrnimo se k don Bosku!«**

Ne pozabimo, piše g. Chávez, da je don Bosko živel v *neprijaznem in celo sovražnem okolju* do razvoja duhovnih poklicev ... Sam je ob spominu na te čase zapisal: »Duh vrtoglavice se je dvignil proti redovom in proti cerkvenim kongregacijam; nato pa še na splošno proti kleru in proti vsem cerkvenim oblastem. Ta krik strahote in zaničevanja vere je imel za posledico, da so odvrčali mladino od moralnosti in pobožnosti; nato pa tudi od duhovnega poklica. Zato ni bilo nobenega ali skoraj nobenega poklica za cerkveni stan. Medtem ko so redovne ustanove druga za drugo izginjale in so duhovniki bili poniževani, nekateri v ječah, drugi konfinirani, kako naj bi bilo, po človeško rečeno, mogoče gojiti duha poklicev?«

Kljub tem težkim razmeram se don Bosko ni izgubljal v tarnanju, ampak si je takoj prizadeval, da bi zbral in gojil duhovne poklice in pospeševal oblikovanje mladih klerikov, ki so ostali brez semenišča, vzgajal fante dobrega značaja in jih usmerjal v duhovni poklic. V oratoriju je skupaj z mladimi delavci in sirotami kmalu sprejemal dečke in fante dobrega duha, ki so kazali znamenja duhovniškega in redovniškega poklica. Prednostno in pozorno se je posvečal njihovi vzgoji, z osebnim spremljanjem in v dobrem duhovnem in apostolskem okolju. Od šestdesetih let naprej je oddelek »študentov« v valdoškem oratoriju bil kot neke vrste semenišče. Sam don Bosko je zapisal v

Dragi molivci za duhovne poklice! Nadaljujemo z razmišljanjem ob vezilu »Pridite in boste videli« za leto 2011, ki ga je napisal vrhovni predstojnik salezijancev Pascual Chávez. Namenjen je vsej salezijanski družini in njenim prijateljem, govori pa o skrbi za duhovne poklice.

Spominh iz oratorija, »da je Oratorij skoraj za 20 let postal škofijsko semenišče.« Po tem, kar je zapisal don Boskov življenjepisec don Braido, je med letom 1861 in 1872 vstopilo v turinsko semenišče 281 fantov, ki so prihajali iz Oratorija.

Prva don Boskova naloga je bila ustvariti **okolje**, danes bi rekli **kultura**, kjer fantje poklicno po-

nudbo lahko z veseljem sprejmejo in živijo. Veliko pozornost je posvečal **družinskemu ozračju**, v katerem je don Bosko vse delil s fanti. Bil je z njimi na dvorišču, jih poslušal, vzbujal veselo, praznično in zaupljivo ozračje, ki odpira srca in v katerem se fantje počutijo kot doma.

To ozračje veselja in družinskosti se je napajalo ob **močni duhovni izkušnji**. Don Boskovo gledanje na svet, ki je povezovalo njegovo raznovrstno dejavnost, je bilo za fante naravnost nalezljivo, da so se fantje naučili živeti v Božji navzočnosti. Napajalo se je ob preprosti in neprekinjeni zakramentalni in marijanski pobožnosti.

Ob teh spodbudah vrhovnega predstojnika salezijancev vas vse prav lepo povabim na letno molitveno srečanje za duhovne poklice, ki bo v svetišču Marije Pomočnice v Ljubljani na Rakovniku v soboto, 28. maja, z začetkom ob 9.00 uri.

NAMENI MOLITVE

MAJ

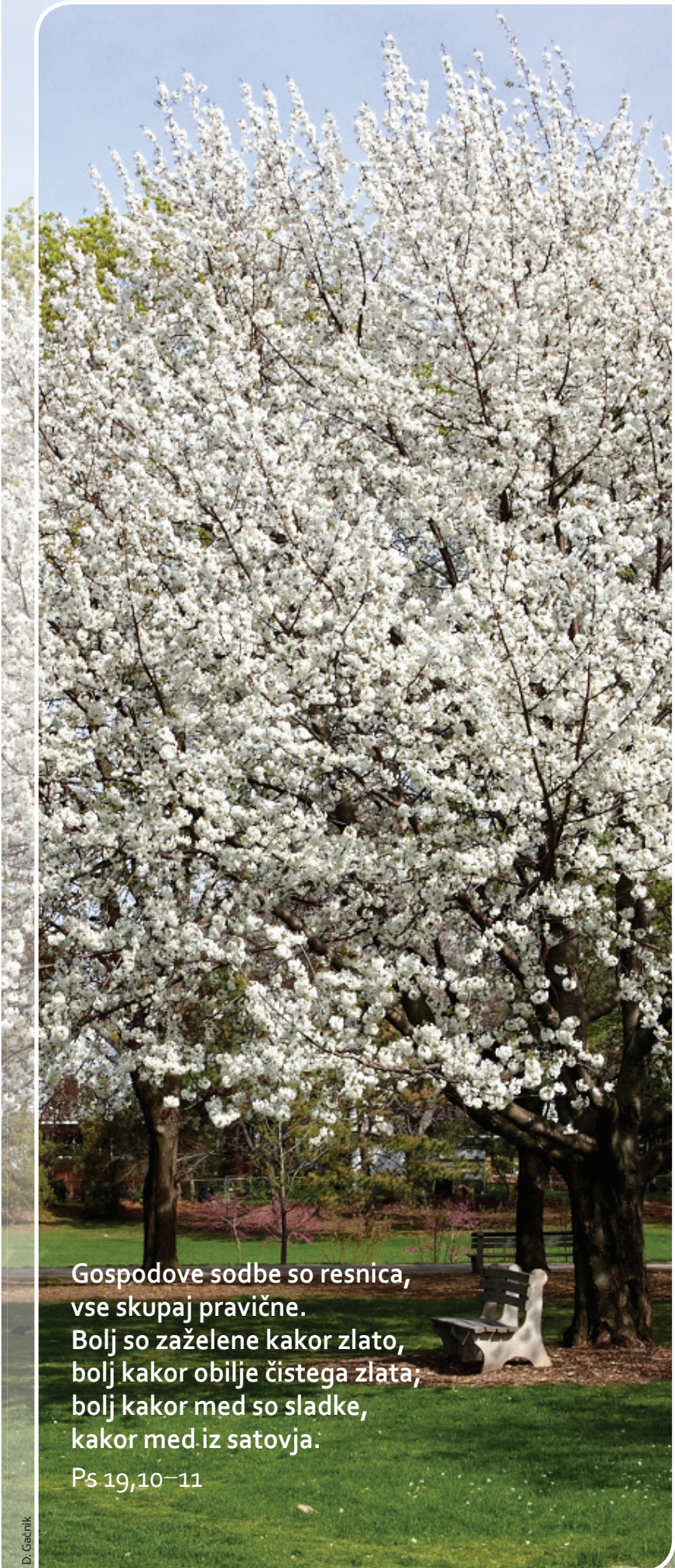
Molimo za katehete, spovednike in duhovne spremljevalce mladih, da jim bodo pomagali pri razločevanju njihove poklicne odločitve.

JUNIJ

Molimo za vse ljudi dobre volje, da med počitnicami in dopusti ne bi pozabili na svoje človeško in krščansko dostojanstvo.

JULIJ

Molimo za obilen Božji blagoslov svetovnega srečanja mladih v Madridu, da bi bilo srečanje ob utrditvi vere tudi poklicno rodovitno.

**Gospodove sodbe so resnica,
vse skupaj pravične.
Bolj so zaželeni kakor zlato,
bolj kakor obilje čistega zlata;
bolj kakor med so sladke,
kakor med iz satovja.**

Ps 19,10–11

Pogoji za delovanje cerkvenih ustanov, ki so usposabljale za duhovniško in redovniško življenje, v Sloveniji po letu 1945 niso bili ugodni. Nekaj več možnosti je bilo na Hrvaškem. Skoraj dvajset let so zato slovenski kandidati za salezijansko skupnost odhajali v hrvaške zavode. Novi pogledi na duhovniško in redovniško delo, o čemer so na veliko razpravljali na drugem vatikanskem cerkvenem zboru in sprejeli zavezujoče dokumente, in stiska s prostorom pa so pripomogli, da so se slovenski salezijanci odločili poiskati kraj za izobraževanje kandidatov in mladih salezijancev v domačem okolju.

Ustanovitelj zavoda v Želimpljem

Bogdan Kolar

S KONCEM DRUGE SVETOVNE VOJNE so na Slovenskem prenehali delovati vsi zavodi, ki so pred vojno in med njo še omogočali pridobivanje izobrazbe in vključevanje v salezijansko skupnost. Leta 1947 so morali Rakovnik zapustiti tudi bogoslovci in se preseliti v bogoslovno sementišče v mesto. Ker je takratni višji predstojnik salezijancev Ivan Špan

bil voditelj vseh salezijanskih ustanov v Jugoslaviji, se je po pogovoru s hrvaškimi salezijanci odločil, da bodo zavodi v Zagrebu in na Reki služili tudi slovenskim kandidatom. Ker je bilo kandidatov za salezijanske vrste več, kot je bilo prostora v reškem zavodu in ker je prišlo do napetosti z oblastmi, so leta 1955 Slovenci našli možnost nadaljnega šolanja v Zadru, kjer jim je dal prostore na razpolago tamkajšnji nad-

škof. Kmalu po letu 1960 pa je bilo treba iskati nove možnosti. Tokrat je inšpektor Avguštin Jakob dosegel dogovor z beograjskim nadškofom Gabrijelom Bukatkom, ki je bil hkrati voditelj škofije Križevci na Hrvaškem. Nadškof je dal v najem svojo hišo in stolno cerkev. Tako so slovenski kandidati za salezijansko življenje do leta 1966 obiskovali gimnazijo v Križevcih ali na Reki, tam pa so ostajali tudi v noviciatu.

Martin Jurčak (1907–2002)

Pogumna odločitev

Že kmalu po prevzemu vodstva salezijanske skupnosti sv. Cirila in Metoda v letu 1964 se je novi inšpektor Martin Jurčak, ki je bil do tedaj župnik na Rakovniku in predstojnik zavoda, odločil zbrati vse sile za postavitev druge srednje verske šole na Slovenskem. Do tedaj je tu delovala edina zasebna srednja šola, to je bila verska šola v Vipavi. Ob iskanju najbolj primerne prostora in ocenjevanju ponudb, ki so mu jih dajali svetovalci, se je najprej odločil za Šentrupert na Dolenjskem. Čeprav so že začeli gradnjo in so bili pripravljene načrti za celotno ustanovo, so nazadnje morali zaradi močnega nasprotovanja tamkajšnjih političnih sil misel opustiti in začeti iskati znova. Slednjič se je kot najboljša možnost pokazalo Želimlje, kjer so don Boskovi sinovi že bili poznani. Salezijanci so se namreč dobro poznali z župnikom Karlom Erjavcem, v župniji so pridigali ljudski misijon in tudi sicer bili v pomoč župniku pri pastoralnem delu. Ko se je s predlogom strinjal generalni vikar ljubljanske nadškofije dr. Stanislav Lenič in ko so bili odstranjeni pomisleki verske komisije, ki je bdela nad dejavnostjo vseh cerkvenih ustanov, se je v letu 1965 delo začelo zares. Na hitro je bilo preurejeno župnišče in dodano poslopje, v katerega so se leta 1966 lahko vselili prvi novinci in nato še dijaki, naslednje leto pa je začela delovati Srednja verska šola Želimlje.

Inšpektor Martin Jurčak

Takratni višji predstojnik slovenskih salezijancev Martin Jurčak je bil doma iz župnije Vojnik pri Celju, kjer se je rodil 26. oktobra 1907. Ker je v

prvi svetovni vojni izgubil očeta, je že kot otrok leta 1917 prišel v zavod na Rakovniku, kjer je obiskoval ljudsko šolo. Izobraževanje je nadaljeval v zavodu na Radni in v Veržeju, kjer so salezijanci imeli malo semenišče in zasebno gimnazijo. Po letu novicata je 10. avgusta 1924 naredil prve zaobljube in postal salezijanec. Prve vzgojne izkušnje si je pridobil v zavodu sv. Martina v Murski Soboti, bogoslovje je študiral v visoki teološki šoli na Rakovniku in 2. julija 1933 v Ljubljani prejel mašniško posvečenje. Kot mlad duhovnik je odšel na Radno in postal učitelj mladim salezijancem, ki so tam obiskovali višje gimnazijske razrede. Hkrati je bil kaplan v Sevnici, učitelj petja, vodja zavodske godbe in režiser številnih del, ki so jih pripravili v zavodskem gledališču. Julija 1940 je bil imenovan za vodjo salezijanskega mladinskega doma na Kodeljevem v Ljubljani, kjer je poleg doma delovala še cerkev sv. Terezije Deteta Jezusa in moderna kinodvorana. Tudi tu je posebno pozornost namenjal cerkvenemu petju in različnim glasbenim skupinam v mladinskem domu.

Dne 28. decembra 1945 pa je težo nove oblasti na sebi začutil tudi on. Bil je aretiran in odveden v ljubljanske zapore. Zaradi obtožb, da je ljudi ščuval k protirevolucionarnim dejanjem in odvrčal od udarniškega dela, je bil 6. aprila 1946 obsojen na smrt z ustrelitvijo. Kot da bi bila njegova lastnina, je bila zaplenjena vsa salezijanska imovina: zavod, kinodvorana, obsežno zemljišče, prostori pod cerkvijo in krajši čas tudi cerkev. V času preiskav so odnesli tudi vse zavodske knjige in dokumentacijsko gradivo. M. Jurčak je bil po več mesecih bivanja v samici in čakanju na

izvršitev smrtne obsodbe slednjič pomiloščen, smrtna kazen mu je bila spremenjena v dvajset let zapora. Vsega skupaj je odsedel osem let. Del zaporniškega časa je bil v skupini duhovnikov, ki so gradili stanovanjske bloke na področju ljubljanskih Žal.

Na jugoslovanski državni praznik 29. novembra 1953 je bil M. Jurčak pomiloščen. Da se je umaknil iz Ljubljane, je za leto dni odšel v domačo župnijo, kjer je vodil mladinski pevski zbor, pomagal pri verouku in bil pridigar na številnih župnijskih slovesnostih v celjski okolici. Jeseni 1954 se je preselil na Rakovnik, kjer je postal ravnatelj skupnosti in je začel pripravljati pogoje za ustanovitev nove župnije. Ko je bila leta 1956 končno ustanovljena nova župnija Marije Pomočnice Ljubljana-Rakovnik, je bil imenovan za njegova prvega župnika. Po osmih letih župnikovanja je bil septembra 1964 imenovan za višjega predstojnika ali inšpektorja Jugoslovanske inšpektorije sv. Cirila in Metoda. Skupnost je vodil šest let in v tem času z ustanovo v Želimljem postavil slovenskim salezijancem nove temelje delovanja, to je osrednjo vzgojno-izobraževalno ustanovo, ki je leta 1991 postala temelj Gimnazije Želimlje. Nato se je umaknil v Dokležovje v Prekmurju, kjer je šestnajst let uspešno deloval in doživel veliko zadovoljstva v župnijskem pastoralnem delu. Leta 1986 se je vrnil na Rakovnik; sedaj je prevzel skrb za bolnike in ostarele v župniji in hkrati postal redni spovednik v cerkvi Marije Pomočnice. Zadnje krajše obdobje svojega življenja je preživel v salezijanskem domu na Trsteniku in tu se je 18. junija 2002 sklenila njegova bogata življenjska pot. □

Gimnazija Želimlje je ena izmed štirih katoliških zasebnih šol v Sloveniji. Šolanje na njej in vzgoja v Domu Janeza Boska ob njej sta urejena v skladu s poslanstvom ustanovitelja salezijancev, ki ga skušajo v zavodu nadaljevati. Prav letos gimnazija in dom praznujeta svojih prvih 20 let delovanja.

Zbrala Mojca Leskovec

GIMNAZIJA ŽELIMLJE IMA PREDMETNIK SPLOŠNE GIMNAZIJE, njeno humanistično usmeritev pa dopolnjujeta dva obvezna izbirna predmeta: latinščina/španščina ter vera in kultura. Vendar njena posebnost ni predvsem v tem, temveč v odnosih med dijaki in profesorji, ki ne temeljijo toliko na avtoriteti in hierarhiji kot na zaupanju in odgovornosti. Kot vsaka gimnazija želi tudi Gimnazija Želimlje uspešno pripeljati dijaka na zeleno fakulteto, hkrati pa skuša z ekskurzijami in študijskimi potovanji, razstavami, obiski gledaliških predstav in muzikalov v Sloveniji

in tujini ter številnimi drugimi dodatnimi dejavnostmi, predvsem pa z ozračjem domačnosti in prijateljstva, ki ga omogoča tudi njena majhnost, nuditi več kot to.

Od prvih korakov do danes

Srednja verska šola v Želimljem je odprla svoja vrata v šolskem letu 1967/1968. Dijaki so ob koncu šolskega leta morali opravljati izpite na javnih gimnazijah, saj spričevala želimeljske srednje šole vse do leta 1991 niso veljala za javne listine. Po padcu komunističnega režima in prvih svobodnih volitvah je bil marca 1991 sprejet zakon, ki je dovoljeval zasebno iniciativo pri ustanavljanju zavodov. Že naslednji mesec je Salezijanski inšpektorat sprejel akt o ustanovitvi zavoda Gimnazija Želimlje, ki je po uradni registraciji postala prva zasebna gimnazija v Republiki Sloveniji. Tedanji ljubljanski nadškof dr. Alojzij Šuštar je Gimnazijo Želimlje označil za »živ spomenik na leto naše osamosvojitve«. Na želimeljski gimnaziji, ki se je v 90-ih širila in prenavljala, se je v zadnjih 20 letih vzgajalo in izobraževalo 1233 mladih iz cele Slovenije, nekaj pa tudi iz zamejstva in tujine.

mag. Jurij Pavel Emeršič, profesor zgodovine

© foto: Klemen Lajevcec

Šola je najprej tu za dijake. Letošnji maturantje so na njej preživeli štiri leta. V njih med drugim takole odmevajo:

Verjamem, da se nikjer drugje ne bi mogla bolje razumeti s svojo generacijo kot tukaj. Ustanova zaradi svoje majhnosti omogoča večjo pristnost odnosov in medsebojno povezanost, še zlasti pa k temu pripomorejo potovanja in vsakoletni dnevi komunikacije. *Agata*

Gimnazija Želimlje ponuja to, kar ponujajo druge gimnazije, a na drugačen način, kar jo naredi prijazno in domačno. *Hema*

© vse druge foto: arhiv GZ

gimnazija želimlje

- Gimnazijo Želimlje v šolskem letu 2010/11 obiskuje 271 dijakov in dijakinj.
- Med njimi je 105 fantov in 166 deklet.
- Razdeljeni so v 9 oddelkov 4 letnikov.
- 17 različnih predmetov jih poučuje 26 profesorjev in profesorric.
- Pouk se prične ob 7.20 in konča ob 13.45.
- Po pouku dijaki in dijakinje lahko izbirajo med 20 obšolskimi dejavnostmi.
- Vsak razred vsako leto 4–5 dni preživi na dnevih komunikacije na Pohorju, se razgiba na 2 športnih dnevih ter si obzorja razširi na 2 ekskurzijah po Sloveniji in tujini.
- 180 dijakov in dijakinj med tednom biva v Domu Janeza Boska

Spoznal sem ogromno čudovitih ljudi. Vendar šola niso samo ljudje, temveč tudi znanje. Tega pa v Želimljem v zelo kakovostni obliki gotovo ne primanjkuje. *Matija*

V spomin so se mi vtisnile dolge ure učenja, sedenje v klopih in kontrolne naloge. A prav tako čudovita potovanja, druženje s sošolci in sladoled na klopci ob igrišču v toplem poletnem soncu. *Lucija*

Odnosi, sproščenost, prijaznost, spoštovanje, veliko skupnih trenutkov s sošolci. Poleg vsega obširnega posredovanega znanja so nas naučili odgovornosti in spoštovanja do sočloveka, kar me bo spremljalo vse življenje. *Lara*

Šola ... služba ... matematika. Tri besede, ki navadno ne budijo ravno pozitivnih občutkov. Mene pa moja služba, čeprav na tej šoli matematiko poučujem že 17 let, ne dolgočasi. Popestrijo jo mladostniki. Vsak je nekaj posebnega in vsak mi na svoj način sede v srce. In tudi matematika niso le številke in funkcije, matematika ima polno barvnih odtenkov. Pa nobena ura pouka ni enaka drugi. Jaz sem ista, dijaki pa se menjajo. Pri vsakem je treba ubrati drugačne strune. Res je treba delati, a vsak nasmeh in vsako veselje dijaka ob uspešno rešeni matematični nalogi pričara pravo simfonijo mavričnih barv. In če mi uspe koga navdušiti za matematiko, sem toliko srečnejša.

Tjaša Novak Lavriša, profesorica matematike

Zlati jubilej Don Boskovega deškega mesta v Corumbà

Ernest Saksida je legenda slovenskega misijonstva, saj letos dopolnjuje 76 let nepretrganega dela v misijonih, od tega mineva 50 let, kar je na zahodu Brazilije ustanovil Don Boskovo mesto za rešitev mladih v Corumbà. Postal je znamenje rešitve in upanja za vse mlade, ki samo v Braziliji v milijonih čakajo na plemenita srca, ki bi jim pomagala premagati duhovno in gmotno revščino ter jim omogočiti človeka vredno življenje.

Pripravil Tone Ciglar

Njegovo življenje se je začelo 15. oktobra 1919 v Dornberku pri Novi Gorici. Že kot negoden fantič je 15. oktobra 1931 odšel k salezijancem v Torino, od tam pa 28. avgusta 1935 v misijone v Brazilijo v Corumbà. Redovne zaobljube kot salezijanec je izpovedal 6. februarja 1937 v Cuiabà in bil 17. marca 1946 posvečen v duhovnika.

16. april 1961

Pred petdesetimi leti, natančno 16. aprila 1961, je ustanovil Don Boskovo mesto, ki je začelo s svojo vzgojno, socialno in izobraževalno dejavnostjo v skromni baraki. Ta se je razvila v mogočen vzgojno-socialni center za mlade, skozi katerega je odšlo v življenje že nekaj deset tisoč mladih, usposobljenih, da sebi in drugim ustvarjajo nove življenjske razmere.

Priznanja

O misijonarju Saksidu je izšlo več knjig v portugalščini, italijanščini in slovenščini.

Med drugim je dobitnik več kot tridesetih odlikovanj, med njimi je tudi najvišje državno Brazilije. Leta 2004 mu je brazilska univerza podelila častni doktorat pedagoških znanosti. Pošta Brazilije pa je izdala tudi spominsko znamko o vzgojno-socialnem poslanstvu Don Boskovega mesta. V domovini je misijonar Ernest Saksida častni občan Občine Nova Gorica. Njegovo misijonsko geslo: *Pustite otroke k meni*.

Misijonar Ernest piše

"Leta minevajo; ker smo ustvarjena bitja, se vračamo k Stvarniku. Vsak človek je posebna zgodba. Ta zgodba je čudovita v luči velike noči, če smo uspeli v sebi ohraniti Božjo podobo.

Oktobra sem dopolnil 91 let. Ves čas sem lahko sodeloval v zgodbi ljubezni, v katero je vključenih veliko ljudi, da bi uresničili svoje poslanstvo do bližnjega, ki nam ga je zupal Gospod.

Prihodnje leto bo to dogajanje slavilo veliko zmago, ker bomo praznovali 50-letnico ustanovitve Don Boskovega mesta, torej zlati jubilej ustanove. Vesel sem, ker mi je dano, da sem tako blizu tega praznovanja, čeprav z mnogimi osebnimi omejitvami. Čutim pa globoko žalost, ker nisem več z vami tako povezan kot prej, ko sem lahko potoval. Vedno bom vaš dolžnik za vaše drago priateljstvo, zato se vas redno spominjam v svojih molitvah."

*Misijonar Ernest Saksida
Corumbà, oktobra 2010*

16. april 2011: Praznovanje 50-letnice Don Boskovega deškega mesta z njegovim ustanoviteljem Ernestom Saksido

© foto: Corumbã

Biti z Ernestom Saksido je milost

Ernesta Saksida sem osebno spoznal pred enajstimi leti v Ljubljani na kratkem srečanju, kjer sem se predstavil kot laiški kandidat za misijone. Na misijonu so preprosto potrebovali tehnično pomoč. Tako sem imel v letih 2000-2003 v Don Boskovem deškem mestu to srečo in milost, da sem bil ob njem, ki me je veliko naučil, in daroval tisto nekaj znanja in dela svojim bližnjim. Zlasti so to bili otroci in mladi, s katerimi sem se srečeval, z njimi delil obroke in preživel večino časa. Velikanska množica jih je bila ...

Najbolj zgovorni so bili trenutki odmorov; kratki ali daljši trenutki počitka, ko se po zvonjenju zasliši otroški vrvež, in ko smo s pogledom spremljali, kako se je Ernest iz pisar-

ne spustil po stopnicah na dvorišče, med svoje otroke, se med njimi sprehodil, kakor angel varuh, dokler se zopet ni oglasil zvonec in so vsi izginili na svoje delavno mesto. Veliko tega takrat nisem razumel, bilo pa mi je iz dneva v dan bolj všeč. Všeč mi je bilo tudi to, da je bilo Deško mesto nekakšen živ organizem, ki je dihal in živel, kljub neznansko veliki revščini. Iz dneva v dan je rasel skoraj neopazno in po nekem nerazumljivem ključu, ki mi ga nikoli ni uspelo razumeti. Ob tolikem delu, ki nam ga je uspelo opraviti, je vedno ostala uganka, od kod vsa sredstva?

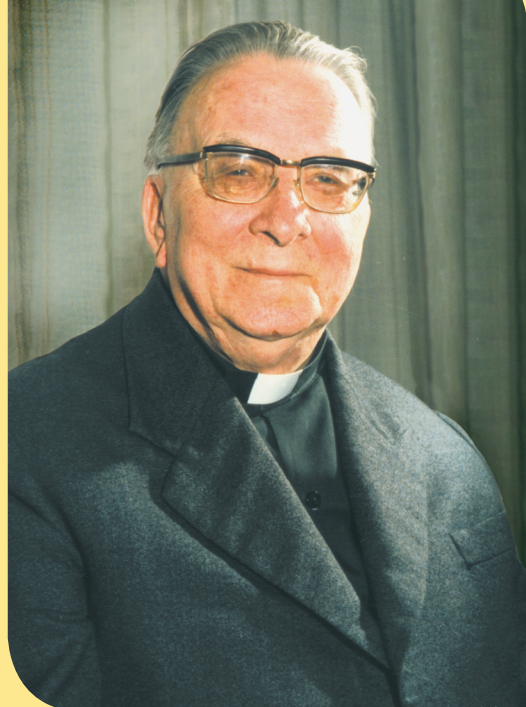
Od kod toliko denarja, da smo vsak dan vsi jedli, od kod denar, da smo bili iz dneva v dan v sveže opranih oblačilih, umiti, da so v šoli otroci imeli šolske potrebščine, kakor pri nas ... Od kod?

Čez čas sem dojel, da je vse to mogoče samo po veliki Božji milosti! Zato sem se po vrnitvi iz misijonov odločil, da želim tej Božji milosti slediti po vzoru misijonarja Ernesta, ki sem mu dolžan vse, zlasti pa spoznanje, da me bližnji potrebuje v mislih, besedah in predvsem v dejanjih.

salezijanec Anton Grm, diakon

V KEREČEV SKLAD

za salezijanske misijone in misijonarje ter za stroške postopka za beatifikacijo misijonarja **ANDREJA MAJČNA** ste od 16. februarja do 10. aprila darovali: Brezavšček R., Brodarič M., Draščak P., Kanalec C., Kandare M., Kužnar T., Meglen I., Mivšek F., Močnik V., Ozebek M., Strniša A., Zelenc N., župnija Rakovnik in nekateri neimenovani dobrotniki. **BOG POVRNI!**

Bila je to tudi zame dobra šola

Življenje na Rakovniku je bilo pestro, kar je Majcen posebej občutil, saj so mu nalagali dolžnost za dolžnostjo, on pa ni mogel reči ne in vse je hotel narediti dobro. Človek se vprašuje, kako je sploh mogel opravljati toliko dejavnosti in tako uspešno. Res je bila to sijajna priprava na misijone, kamor ga je počasi usmerjala Božja previdnost.

Pripravil Tone Ciglar

Čeprav nisem imel kdovekaj posluha za glasbo, so me postavili za asistenta glasbenikov. V lepih uniformah in s svetlečimi se instrumenti so nastopali na raznih cerkvenih in družabnih šolskih prireditvah. Bili so užaljeni, ko jim je kdo vrgel pod nos, da so zanemarjeni fantje s ceste. Zavod se je namreč tudi imenoval Zavod za zanemarjeno deco. Uspel sem, da je prišlo do spremembe imena v Obrtne rakovniške šole.

Fantovski ponos

Fantje so bili res vsakršni. Mnogi so jih samo tožarili, kaj vse da počno, ko so v mestu. Z njimi sem ustanovil družbico (krožek) Janeza Boska. Imeli smo povsem praktične programe, take, ki so jih zanimali. Bil sem stalno z njimi in jih nisem za vsako figo tožaril, kar je med nami spletlo prijateljstva in je nanje dobro delovalo. Nekega dne sem pa moral na zagovor zaradi fantov. Ravnatelj Volčič mi pravi: »Vidim, da imajo pestre de-

javnosti, vendar k spovedi za božič jih ni bilo veliko. Daj jih malo premakni za praznik Janeza Boska.« Spomnim se, da sem fante pohvalil in rekel: »Nismo sicer nikakršni pobožnjakariji, ampak fantje, ki se, kadar hočejo, znajo tudi v cerkvi postaviti.« Sklenili so, da bodo vsi šli k spovedi in k obhajilu. Poklicali smo spovednika, ki so ga sami hoteli. In res, vsi so šli k spovedi in tudi vsi k obhajilu. Led je bil prebit, začelo se je svetlejšo obdobje. Dobro je prav izbrati fantovski ponos.

Gledališče

Gledališče je bilo v zavodu na Rakovniku nekaj domačega. Vsak teden sem imel tudi predavanja (po nemških knjigah) o gledališki mimiki, kako se izražati s kretnjami, kako biti jezen, ošaben, miren, vsakršen značaj; s slikami sem tudi pojasnjeval, kako se za predstave oblačiti in šminirati ... Bila je to tudi zame dobra šola.

Kot nekakšna moda je bilo takrat lutkovno gledališče zelo privlačno.

Lutke so izdelovali kar doma. Sodelovali smo tudi s Šentjakobskim gledališčem. Imperl, naš mizar, je začel iz lipovega lesa izrezovati lutke, mojster Božič je iz odvečnih krp šival obleke, nekateri, ki so znali slikati, so napravili kulise. Lotili smo se tudi pisanja besedil. Za začetek sem imel nekaj napisanih prizorov iz mestnega lutkovnega gledališča. Potem so me silili, naj še kaj pripravim. Seveda nisem imel časa, saj sem študiral bogoslovje in latinščino. Ko smo se nekoč sprehajali pod oboki, sem jim rekel, da naj kaj sami sestavijo, saj imajo pametne glave. »Pa kaj?« so silili vame. Pa sem jim rekel: »Napišite kaj, kako se lisica pogovarja z luno, kako skuša zvabiti petelina z drevesa, ali kaj takega ...« Res so začeli pisati in kombinirati, si izmišljati stvari, ki so izvabljale smeh in dobro voljo. Pa sem resno dodal: »Eno vas prosim, da ne bo nobenih banalnosti, nobenega preklinjanja, vedno naj bo v ospredju dobra mi-

BOŽJI SLUŽABNIK

sel.« Pozneje sem lahko ugotovil, da je lutkovno gledališče živel še dolgo potem.

Ker so bili nekateri fantje sila težki, sem ob katehetu moral skrbeti tudi za liturgično in versko vzgojo, fante pripravljati na prejem zakramentov, jih uvajati v molitev in duhovno življenje ...

Oče se je poslovil

Moj oče je bil sicer zelo strog in zahteven. Spominjam se tudi, kako sta se dobila s Krekom. Kot študenta me je hotel vedno imeti s seboj in je bil name zelo ponosen. Bil je vesel, ko sem dobil službo na Radni; rad me je obiskoval. Malo je bil užaljen, da se nisem najprej z njim pogovoril, da mislim k salezijancem. Vendar me je bil pozneje vesel. Če sem prišel z drugimi kleriki in bogoslovci domov, je vedno pripravil majhen družinski praznik in pogostitev. Zelo se je zanimal za vse moje delo. Leta 1926 sem bil v Krškem s kakimi 20 salezijanci z Radne na vojaškem naboru. Oče je takrat za vse priredil slovesno kosilo, za kar je moral najeti župnijsko dvorano.

Leta 1927 je bil prestavljen na sodišče v Novo mesto. Zdravje se mu je hitro slabšalo. Takrat ni mogel več priti na Rakovnik. Leta 1928 me je prosil, da bi za 8. septembra prišel domov na mamin praznik. Predstojniki takrat niso radi videli, da bi hodili domov. Vendar so me končno pustili. Takrat smo se tudi zadnjič fotografirali. Oče je čutil, da se mu bliža zadnja ura. Spodbujal me je, naj vztrajam v poklicu in naj zanj molim. Kmalu zatem so ga zadržali v bolnišnici v Krškem. 27. oktobra sem dobil sporočilo, da oče umira. Pohitel sem k njegovi bolniški postelji. Bil sem ves čas pri njem in molil. Tudi

oče je začel večkrat moliti očenaš, a ga ni zmožal. Ko sem za trenutek stopil v kuhinjo, je izdihnil. Bilo je 28. oktobra 1928. Gospod naj mu da večni pokoj.

Na smrt bolan

Obrtne šole na Rakovniku so bile zame tudi veliko breme. »Majcen, vi ste učitelj, zato vam ne bo težko prevzeti nekaj pouka.« Vendar so tu bili strokovni predmeti; moral sem na dodatne tečaje za usposabljanje: tehnično risanje, knjigovodstvo, delovodstvo, zakonodaja, mizarstvo, risanje ... Ko sem pridobil ustrezne diplome, je že sledilo: »Majcen, vi ste usposobljeni, zato boste prevzeli vodenje strokovnih šol.« To je sedaj moja priprava na duhovništvo: vse dni v učilnicah in delavnicah vajencev v mizarstvu, čevljarstvu in krojaštvu. Samega sebe sem spodbujal: »Patientia! Saj sem obljubil pokorščino!« Imel pa sem tudi dovolj trme, da sem vztrajal pri stvari, za katero sem se odločil, čeprav se je na prvi pogled zdela nemogoča, pa je z Božjo pomočjo, kot bi rekel don Bosko, postala mogoča.

Vendar bi me skoraj pobralo, saj mi je zdravje ob tolikšnih naporih in slabi hrani brez počitka načela jetika; začel sem bruhati kri. Postal sem siten, nervozen, včasih celo nestrpen, če ni šlo vse po tirnicah, kot sem si zamislil. Temlin, ki je bil takrat šolski svetnik, se je zavzel zame, da sem za malico dobival mleko in kruh ter da sem lahko šel za mesec dni domov na počitek, kjer sem se zdravil v smrekovem gozdičku. Res ne vem, kako da sem bil tako trdoživ, čeprav na zunaj vedno bolehen kakor moja stara mama Julijana, vedno boleha, pa nikdar bolna in je živela čez osemdeset let. ■

BRATSTVO

Gledaš v vsakem Božjo podobo?

Z Marijo, obiskovalko

pri Elizabeti, služiš?

Imaš privlačno,

simpatično dobrohotnost?

Imaš topel sprejem

do antipatičnih, starih,

sitnih, bolnih, nadležnih,

sovražnih?

Prilagodiš svoj značaj,

s katerim koli značajem,

posebno med sobrati,

ki imajo napake;

si z njimi potrpežljiv?

Pomagaš robotim in grešnim

z ljubeznivostjo,

toploto in dobro besedo

ter z zgledom in z molitvijo?

Ali dobro govoriš,

misliš in delaš vsem?

Si potrpežljiv s samim seboj

in z drugimi?

Si graditelj skupnosti

z veseljem, optimizmom,

šaljivostjo, s spoštovanjem

do vsakega?

Se znaš oprostiti,

prostiti odpuščanja,

se ponižati

in drugega postaviti

višje kot sebe?

Se varuješ vsestranskega

kritiziranja, ki je strup

za skupnost?

Bodi zgled nenehne

salezijanske drže

ljubeznivosti.

Govori z vsemi sobrati,

zaupaj jim, se zanje zanimaj.

Andrej Majcen,

Osebna duhovnost I, 28

Don Boskov Valdoko v Mariboru

Po svetu srečamo razne salezijanske ustanove: od oratorijev, cerkva, šol, internatov, tiskarn, obrtnih delavnic in podobno. Običajno so te ustanove nastale in se širile glede na potrebe posameznega kraja in ljudi.

Tone Lipar

Z DON BOSKOVIM CENTROM V MARIBORU želimo odgovoriti na pastoralne, mladinske in socialne potrebe v tem mestu. Zasnova sodobno oblikovanega pastoralnega središča se navdihuje po prvem don Boskovem zavodu Valdoko, kjer je nastal dom za srečevanje in razvedrilo mladih,

za njihovo bivanje in izobraževanje, pa tudi za rast v veri.

Prvi prostor naše ustanove bo notranji trg – dvorišče za zbiranje, kjer bo zavetje pred hrupno prometnico in priložnost za pogovor v senci dreves. Tu bo mogoče organizirati tudi razne prireditve na prostem.

S tega trga bomo po zasteklenem atriju, oz. krožnem hodniku, vstopili

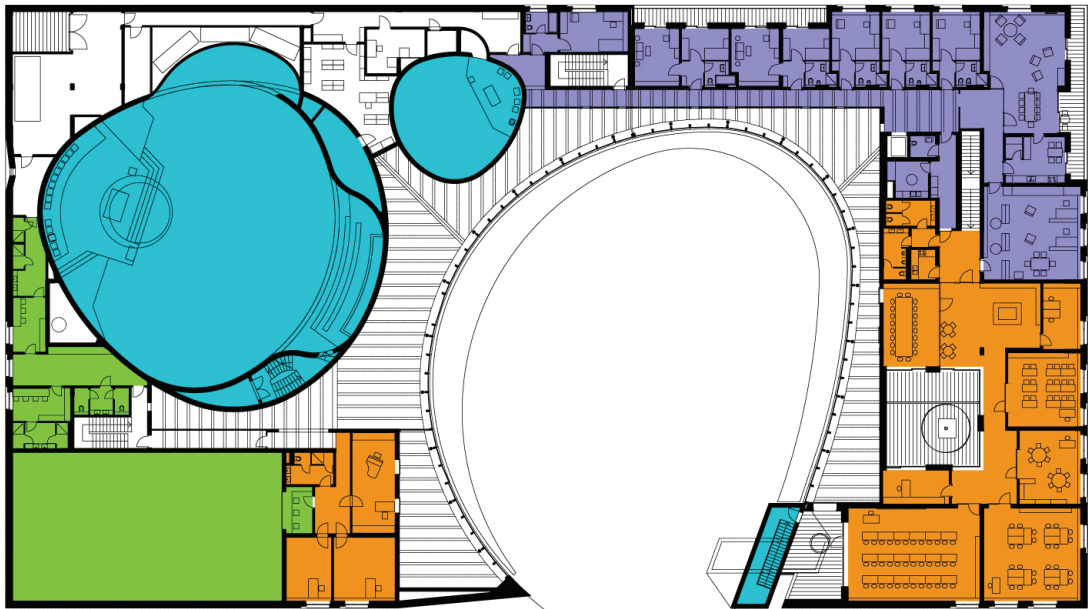
v programe, ki bodo potekali v notranjih prostorih: v cerkvi sv. Janeza Boska, v kapeli Marije Pomočnice, v večnamenski dvorani, v mladinskem centru, v župnišču in v učilnicah, v salezijanski skupnosti ali tudi v prostorih Karitas. V priloženih tlorisih je ta razporeditev nazorno predstavljena. Vsi prostori se s svojim specifičnim namenom med seboj dopolnjujejo, saj bodo omogočali dejavnosti za celostno vzgojo in utrjevanje krščanskega občestva, kakor tudi medsebojno pomoč in solidarnost ter osebno duhovno izpopolnjevanje.

Gradnja bo potekala po etapah, kar bo odvisno od denarnih sredstev. Zelo si prizadevamo in upamo, da nam bo s pomočjo dobrotnikov uspelo v prvi fazi objekt spraviti pod streho.

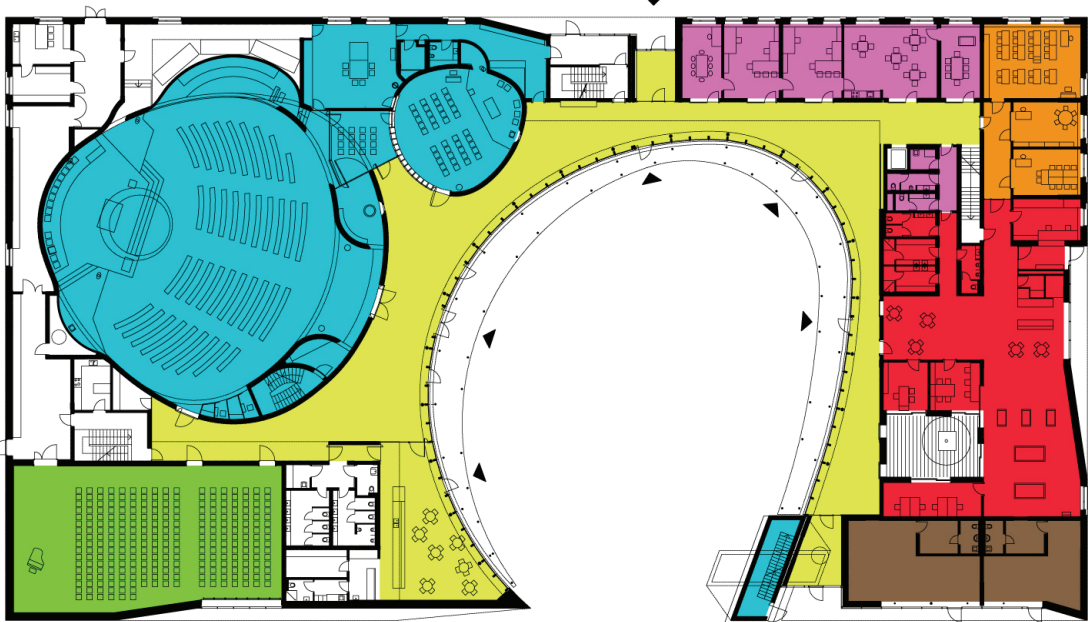
Naj Božji služabnik Andrej Majcen po don Boskovi priprošnji in s podporo Marije Pomočnice nakloni vsem dobrotnikom za sleherni pomoč neizmerno večje Božje darove. ■

Ekipa DANS arhitekti, ki je sodelovala pri načrtovanju Don Boskovega centra Maribor: (od leve) Vlatka Ljubanović, Mihael Dešman, Eva Fišer Berlot, Katarina Pirkmajer Dešman, Rok Bogataj

nadstropje

pritičje

- cerkev, kapela, zakristija
- dvorana
- zupnišče
- salezijanski mladinski center
- izobraževalni del, verouk
- stanovanje
- križni hodnik
- trgovine
- karitas

klet

Načrt Don Boskovega centra Maribor

© DANS arhitekti

Rakovnik

SKALA JE PRAZNOVALA 15 LET DELOVANJA

V januarju smo na praznovanje 15-letnice Skale povabili vse, ki so v teh letih na kakršen koli način prispevali k rasti Skale. Srečanja se je udeležilo lepo število animatorjev, njihovih otrok in salezijancev, ki so v teh letih sodelovali pri projektu Skala.

Praznovanje smo začeli s sveto mašo, ki jo je daroval gospod inšpektor dr. Alojzij Slavko Snoj. Somaševali so tudi sobratje salezijanci, ki so bili v teh letih povezani s Skalo.

Nadaljevali smo na ploščadi ob vhodu v Salezijanski mladinski center Rakovnik. Tu je bil parkiran MiniBus veselja. V prvih letih je bil Bus veselja, sedaj v tej obliki, vedno pa za projekt Skala zelo razpoznaven. Tu je bil trenutek, ko smo se mnogi po več letih zopet videli, se pozdravili, obudili spomine ...

Nadaljevanje je bilo za najmlajše v igralnici SMC-ja, za animatorje pa v rotundi nadstropje višje: s skupinskim plesom, nagovorom vodje Skale, z ogledom fotografij Skale skozi čas, s pogovorom.

Nato so nas v igralnici SMC-ja že pričakovali otroci, pa kosilo in prijetno druženje. Brez torte ne gre ob takšni priložnosti. Pripeljal nam jo je šofer Jože, sveči pa sta ugasnila voditelja Skale, pretekli in aktualni, Franc in Rudi.

Veseli nas, da nam je bilo vsem lepo in da je bila izražena želja, da bi se še kdaj srečali. Naj Skala zaznamuje tudi prihodnja leta. *Rudi Tisel*

Maribor

VEČER DUHOVNE GLASBE

Tudi v Mariboru smo dočakali prvi večer ritmično duhovne glasbe, ki ga je organiziral naš SMC. Bil je 18. februarja v Dvorani KŠC Sinaj. Naši gostje

Skala, 15-letnica delovanja

© arhiv Skala

Celje, zimski oratorij

© arhiv SMC Celje

so bili zmagovalci Ritma duha 2010, skupina Leriduss. Fantje in dekleta so s svojo slavnostno glasbo na noge dvignili skoraj polno dvorano mladih. Zbralo se nas je namreč kar nekaj, tudi iz našega SMC, vključno z množico skavtov in skavtinj, ki so svoje zimovanje začeli z glasbo. Ozračje je bilo enkratno, zato je večer je kar prehitro minil.

Celje

ZIMSKI ORATORIJ – KAKO IZURITI SVOJEGA ZMAJA

Nič ni dišalo po snegu, zunaj je bilo sončno vreme, pa vendar smo imeli v SMC Celje tudi letos tridnevni zimski oratorij. Zimski ne zaradi čemerne vzdušja, tudi ne zaradi

zimskih razmer (na igrišču in na drsališču nas je vseeno tudi malo zeblo), temveč zato, ker se dogaja med zimskimi počitnicami. Junak letošnjega oratorija Viki ni bil čisto pravi viking, vendar je zmožni s svojo posebnostjo, talenti, prijaznostjo spreminjati življenje. Tudi nam ga je.

Poleg zanimive zgodbe smo imeli zelo ustvarjalne delavnice, pa igre, odpravili smo se na drsališče, dobro jedli, imeli prijazne animatorje in se na sploh skupaj dobro imeli. *BJ*

Rakovnik

PUSTNI FESTIVAL

Tudi letos smo v SMC Rakovnik pripravili pustno rajanje. Zbralo se

ZGODILO SE JE

Rakovnik, Pustni festival

© arhiv SMC Rakovnik

Ljubljana, razstava "Šola - ključ za razvoj"

© arhiv HMP

nas je okoli 80 maškar. Komisija je izbrala pet najboljših mask. Imeli smo tombolo, pustne krofe, vsakdo pa je lahko pokazal tudi svoj režiserski oziroma igralski talent, saj so bili vsi povabljeni, da v skupinah pripravijo kratke zgodbe in jih predstavijo drugim. Na koncu smo se z različnimi zanimivimi igrami še razgibali v telovadnici.

Ajda

Ankaran

ŠOLA ZA ANIMATORJE

11. do 13. marca smo bili animatorji iz različnih salezijanskih župnij zbrani v Ankaranu na Šoli za animatorje. Približno štirideset nas je bilo. Po družabnem večeru smo prvi dan sklenili

z molitvijo, prek katere smo odkrivali svoje darove ter raziskovali stopnje animatorske in življenjske poti.

V okviru programa naslednjega dne smo spoznavali sebe, svoje sposobnosti in lastnosti, ki jih kot animatorji potrebujemo. Skušali smo se vživljati tudi v otroke, s kakršnimi imamo opravka, in iskati vzroke za njihovo vedenje. Na osnovi novih spoznanj smo si izoblikovali realen cilj, ki ga v svojem delu z mladimi lahko uresničimo.

Prilegel se nam je sprehod do morske obale in nastavljanje prvim pomladanskim toplim žarkom. Po maši smo imeli časa zase, ki smo ga preživeli v tišini in ob razmišljanju na temo Sam na morsk gladini. Zvečer

smo se vsak s svojo lučko odpravili na križev pot po bližnjem hribu. Sledil je še literarno-filmski večer.

Nedeljsko bogoslužje smo vsi skupaj sooblikovali. Ob slovesu smo si izmenjali telefonske številke in obljube, da se vidimo na naslednji šoli za animatorje.

Ljubljana

RAZSTAVA »ŠOLA - KLJUČ ZA RAZVOJ«

V četrtek, 24. marca 2011, je v prostorih Slovenskega šolskega muzeja potekalo odprte razstave »Šola - ključ za razvoj: šolarji Angole, Malavija in Gane«. Razstavo so pripravili vodilci muzeja, ki pa so hkrati kot prostovoljci delovali v omenjenih afriških državah.

Med avtorji je tudi Tomaž Gorenc, ki je prek svoje lanske prostovoljske izkušnje z VIDES Slovenija predstavil šolstvo v Angoli. V mestu Benguela, v socialnem centru Lavra Vicuna, ki ga vodijo hčere Marije Pomočnice, je otroke poučeval angleščino in telesno vzgojo. Veseli nas, da naši prostovoljci lahko pridobljeno izkušnjo kvalitetno unovčijo tako za svojo osebnostno kakor strokovno rast in s tem širijo navdušenje za prostovoljno delo, ki prinaša mnoge možnosti tako neformalnega izobraževanja kakor vzgoje za darovanje bližnjemu.

Tomaž je imel v knjižnici Slovenskega šolskega muzeja tudi predavanje o svoji izkušnji prostovoljnega dela. Razstava bo odprta vse do 1. novembra 2011. s. Metka Kastelic

Bled

DAN ODPRTIH VRAT MARIJINEGA DOMA

Poleg mnogega dogajanja v skupnosti hčera Marije Pomočnice in Marijinem domu na Bledu smo v soboto 2. aprila 2011 pripravile dan

© arhiv SMP

Bled, postne duhovne vaje za mlade

odprtih vrat za otroke in mlade. Z mladimi, ki so prišli, smo preživele prijetno popoldne v delu, molitvi, pogovoru. Najprej je vsak izmed udeležencev izbral eno od delavnic. Tudi sestre smo našle vsaka svojo delavnico po hiši ali okrog nje. Četrta popoldanska ura pa nas je v kapeli Svete Družine povezala v skupni molitvi rožnega venca. Po njej je sledilo nekaj prizorčkov iz Mornes, ki smo jih pripravile sestre. Nato so otroci z zanimanjem prisluhnili s. Damjani, ko je sledil pogovor ob prizorčkih in ko je odgovarjala na njihova vprašanja. Po pestrem popoldnevu nam je že kar malce krulilo v želodčkih, zato smo se vsi skupaj zakadili v kuhinjo, hitro pripravili obložene kruhke in jih potem še hitreje pojedli. Iz nasmejanih obrazov se je videlo, da so zadovoljni, saj so preživeli lepo in malce drugačno popoldne v družbi sester.

s. Milena Derlink

Beograd

PRIPRAVE NA KRŠČANSKI JUBILEJ

Beograjska nadškofija se pripravlja na proslavo 1700-letnice milanskega edikta (2013). Pobudo je dala srbska pravoslavna Cerkev. Naša nadškofija se je z veseljem pridružila tej triletni pripravi. V letu 2011

slovesno opravljamo prve petke. V Beogradu se vsak prvi petek v drugi cerkvi ob nadškofu zberejo verniki. Aprila je bila skupna molitev na Karaburmi. V letu 2012 bo v celi nadškofiji misijon. Upamo, da bo to velik korak na poti edinosti.

Ciril Zajec

Celje

ŠKOFIJA FEST

V soboto, 2. aprila 2011, smo v SMC Celje gostili že drugi fest celjske škofije. Seveda smo se ponovno imeli fejest. Tokrat se je skupaj zbralo okoli 200 mladih iz celjske škofije. Nekateri so se pomerili v kvizu Nosiva skupaj, kjer so pokazali znanje, ki so ga pridobili s prebiranjem knjige o slovenskem misijonarju na Madagaskarju – Pedru Opeki, drugi pa so šli na igrišče in tam zastopali svojo župnijo. Fantje so se pomerili v nogometu in košarki, dekleta pa v odbojki. Prav vsi pa smo uživali v sončnem dnevu in prijetni družbi. Na koncu smo seveda razdelili tudi pokale – 1. mesto v nogometu je dosegla ekipa SMC Celja, v košarki je zmagala ekipa HTB (H-town ballers) s Hudinje iz Celja, pri odbojki pa so bila najboljša dekleta s Polzele. Vsak pa je dobil tudi osebno darilo – čudovit dan, aktivno preživet v prijateljski družbi. Domov smo se odpravili s popotnico, da skupaj zmoremo več!

Kornelija Volarić

Svete gore

ROMANJE MARIJINE DRUŽBICE

Na sončno sobotno jutro, 2. aprila 2011, so člani Marijine družbice iz Murske Sobote skupaj s svojimi družinami ter s s. Lucijo in s. Matejo poromali na Svete gore ob Sotli in se priporočili Žalostni Materi Božji v Leskovcu pri Krškem.

Ker je bilo romanje v postnem času, smo po strmi poti do Svetih gor molili in premišljevali križev pot. Na Svetih gorah smo sodelovali pri sveti maši in imeli priložnost za spoved, kot se za romanje spodobi. Po maši smo se ogreli in okrepili na soncu, da smo se lažje spustili po hribu navzdol in se zapeljali proti Leskovcu, kjer nas je pozdravil domači župnik. Nato smo z otroki poiskali igrišče, kjer smo se veselo zabavali v različnih igrah. V tem času so se starši srečali v delavnici, ki sta jo vodila zakona Mlinarič. Tako so delček romanja imeli popolnoma zase. Ob zaključku smo šli v cerkev Žalostne Matere Božje v Leskovcu, kjer smo se izročili Mariji.

s. Lucija Nastran in s. Mateja Kranjc

Želimlje

S PLESOM V POMLAD

V pomlad smo na Gimnaziji Želimlje vstopili s plesnim korakom. Šeme iz dijaških in profesorskih vrst so najprej marljivo odganjale zimo na šolskem pustnem plesu. V soboto, 19. marca, pa smo se zavrteli še na maturantskem plesu v dvorani Hotela Union v Ljubljani. Marec je bil nasploh glasbeno obarvan: tudi letos smo namreč sodelovali na tradicionalnem dobrodelnem koncertu Slomškove ustanove v Cankarjevem domu.

59 bodočim maturantom in maturantkam pa je skorajšnja pomlad poleg maturantskega plesa prinesla tudi prve maturitetne preizkuse. Zaenkrat so se le za predokus na vseslovenski predmaturi preizkusi-

naročniki Sal. vestnika, člani Mašne zveze in molivci za duh. poklice

Flegar Marija, Bresternica
 Zgonik Iva, Ljubljana
 Oblak Janez, Vrhnika
 Dobnik Marija, Braslovče
 Frece Elizabeta, Izola
 Kocjančič Marija, Izola
 Logar Julija, Rovte
 Batistič Marija, Šempeter Pri Gorici

Rengeo Katarina, Lipovci
 Brulc Alojzija Slavka, Otočec
 Levstek Angela, Loški Potok
 Robavs Ivan, Ljubljana
 Drofelnik Marija, Polzela
 Žaberl Leopold, Podplat *(ne Jože, kot je bilo pomotoma zapisano v SV 2/11)*

li v znanju slovenščine, na internih šolskih maturitetnih popoldnevih pa tudi v angleščini in matematiki. Nič manj dejavni v tem času niso bili dijaki nižjih letnikov: v znanju so se merili na šolskih, regijskih in državnih tekmovanjih iz različnih predmetov ter osvojili kar nekaj zlata.

Skupinica naših dijakov astronomov se je 5. marca kot opazovalka udeležila tudi Messierjevega maratona v Trnovem pri Novi Gorici in s svojim teleskopom vso noč zrla v zvezdno nebo. Za predokus majskih študijskih potovanj pa nas je mesec kasneje na potopisnem predavanju o Nepalju v daljne kraje popeljal geograf Jani Kozina. *Mojca Leskovec*

Bled, Cerknica, Pohorje

POSTNE DUHOVNE VAJE

Geslo letošnjih postnih duhovnih vaj, ki jih je vodil salezijanec Marko Košnik s svojo četico animatorjev, je bilo »& TI, PRIDEŠ? ODLOČI SE!«. Na to povabilo se je odzvalo 150 mladih, ki smo na treh koncih tedna (Bled, Cerknica, Pohorje) hrepeneli, iskali, se odločali in poslušali Božji glas. Zbrali smo se v petek zvečer, se spoznali in vstopili v temo duhovnih vaj, ki je temeljila na svetopisemskem odlomku. Sobota je bila razdeljena na dva dela: delo po skupinah in pričevanje (nagovorili so nas Marko Borko, Filip in Damir iz skupine Odsev ter Vesna Vilčnik), zvečer je sledil duhovno bogat program – spokorno bogoslužje, spoved, križev pot, sveta maša in adoracija pred Najsvetejšim. Skupni sprehod in veseli večer sta mlade še bolj povezala med seboj, od povsod so se slišali smeh, petje in iskreno veselje. Prehitro je prišla nedelja, ko smo se morali po refleksiji ter zaključni sveti maši posloviti. V vsakdanje življenje smo se vrnili z novimi prijateljstvi, optimizmom in zdaj še bolj zaupamo, da bomo iskali, hrepeneli in se odločali za prave stvari, ki nas bodo pripeljale k Boqu. *MR*

Marija Kuhar

1916–2010

V novembru 2010 smo se na veržjskem pokopališču poslovili od Marije Kuhar. Pot Kuharjeve tete se je začela 11. aprila 1916. leta v Bratonicih. Družini s sedmimi otroki je življenje večkrat pokazalo kruto resničnost, a so svoje križe znali darovati Bogu in jih tako utrjevali v medsebojni ljubezni in ljubezni do bližnjega. Trije bratje, Štefan, Ivan in Matija, so postali salezijanci – dva sta umrla tragične smrti, tretjega je vzela bolezen. Tudi sestra Rozika je že mlada umrla zaradi bolezni. Brat Mihael in sestra Barika sta si ustvarila družini. Mihael je svoj dom ustvaril v Veržeju, del katerega je vedno bila tudi pokojna Marija. S tem, ko se je odločila za samski stan, je postala druga mati vseh Mihaelovih in tudi Barikinih otrok. Po njeni tragični smrti jih je večkrat obiskovala in jim po svojih močeh pomagala. A njena pot se je vedno vračala nazaj na Kuharjevo domačijo. Tu se je vedno počutila najbolj domače. Greda in njive so bile njen raj. Vedno je rada poprijela za delo in tako z zgledom učila svoje nečakinje in nečake, da so postali delavnji, vsak na svojem področju. Z nežno roko, ki je bila ob pravem trenutku tudi dovolj trda, si je prislužila naklonjenost in ljubezen vseh. Otroci so rasli in počasi zapuščali dom. Tudi brat Mihael z ženo že dolgo počiva na veržjski

božji njivi. Na domačiji je tako ostal nečak Jožef – ob njegovi družini in družinah ostalih nečakov in nečakinj pa teta. Čeprav so jo začele pestiti težave, ki jih prinese starost, je več kot uspešno kljubovala času in svoje poslanstvo prenašala tudi naslednjemu rodu. Ko je tragična nesreča vzela Jožefu ženo in je kmetija ostala brez gospodinje, je skupaj z drugimi vzela tudi ta križ na svoje rame in ga nesla naprej. A moči so počasi pešale. Bolezen je terjala svoj davek. Amputacija, naprej ene, nato še druge noge, jo je prikovala na bolniško posteljo. Tudi to ji ni vzelo veselja do življenja. Še trdneje kot kdaj koli prej je sklenila svoje roke in molila. Molila za vse domače, sorodnike, znance in neznance. Postelja je postala njeno svetišče, svetišče, kjer se je bralo in molilo. Do zadnjega dne. Bolečine so ji lajšali tisti, ki jim je dala največ. Za vse je bila neizmerno hvaležna. Ob njeni bolniški postelji smo se zvrstili mnogi, vsakega je bila posebej vesela. Za vsakega je pozneje v samoti namenila molitev. Vedno je s ponosom naštevala sedaj že pra- pra- nečake. Pri 25 se je ustavilo.

O Bog, tisti dan, ko me boš poklical in mi rekel »Pridi!«, bom prišla z vsemi solzami, ki sem jih potočila, prišla bom z vsemi spomini na pogovore z ljudmi; prišla bom z vsemi pomisleki in vprašanji, ki so ostali brez odgovorov. Prišla bom in ti povedala samo nekaj: »Rada te imam.«

Maribor

DAN ZA SPREMEMBE

»Dan za spremembe« vabi vsakega posameznika, da naredi v tem dnevu vsaj eno dobro delo, vsaj eno spremembo v korist drugih. V Mladinskem centru smo si kar dvakrat organizirali tak dan. V domu za ostarele smo skupaj z varovanci doma igrali človek ne jezi se. Nikogar ni bilo, ki bi se jezil ne zaradi živahnega klepeta ne zato, ker imajo nekateri srečo in je pri njih kocka vedno kazala samo številke nad 4. Veselo druženje

je popestril čarovnik Jaka in pokazal nekaj svojih umetnij. Ob drugem takšnem dnevu pa smo v mladinskem centru stilsko preobrazili naše „podzemlje“.

© arhiv SMC Maribor

Mistična duša in žuljave roke

Portret salezijanca Andreja Sajka

Nad rodovitnimi polji, ki sta jih ustvarili Ločnica, ki priteče iz Rogaške Slatine, in mejna reka Sotla, leži prijazna domačija v Rajnkovcih, kjer je svoje otroštvo in mladost preživel Andrej Sajko.

Piše: Mirko Rakovnik

Andrej Sajko

Sotočje rek je sanjavemu fantu odpiralo pogled po skrivnostnih dolinah, po katerih tečejo dolge bele ceste in drdrajoča železnica. A njegovo hrepenenče srce se ni ustavilo v bližnjih delavnicah steklarske industrije, pripeljalo ga je k salezijancem v Želimlje. To pot srca je že pred njim prehodil starejši brat Vinko, ki je 1971 leta na vzgojiteljski praksi tragično utonil na Kodeljevem. Po tem tragičnem dogodku je bil Andrej trdno odločen slediti vabilu srca in zgledu svojega pokojnega brata.

Pot med salezijance je začel v Želimljem, kjer je bila takoj opažena njegova iskrena pobožnost, praktična marljivost in vztrajna zavzetost. Kot otrok podeželja je tudi v redovniškem oblikovanju zrl redov-

no poklicanost v vsej širini in kmalu začutil, kaj bo njegovo življenjsko poslanstvo. Pred seboj je imel svetle zglede uresničenih in srečnih salezijancev, med njimi vsekakor »don Karlosa« v Želimljem in Lojzeta Pustovrha na Rakovniku, ki sta svoje redovno posvečenje živela na vrtu, med zelenjavnimi gredicami. Njuno delo in trud je Bog bogato poplačal z vsem potrebnim za zdravo in naravno prehrano sobratov.

Odločitev je padla kmalu po njegovih večnih zaobljubah. Najprej je uspešno vrtinaril v Želimljem, potem pa je prevzel obsežen vrt na Rakovniku. Pod njegovimi žuljavimi rokami je zemlja bogato rodila in mu hvaležno vračala njegov trud. Ključ njegovega uspeha pa ni bil samo v sodobni tehniki in trdem garanju. Zemlji in svojemu delu je dajal drugačna škropiva in gnojila.

Vrtnine in sadovi ne morejo biti lepi, zdravi in okusni, če niso gojeni z ljubeznijo in vero. Andrej zato svoje vrtnine temeljito »zaliva« z ljubeznijo in mističnim doživljanjem stvarstva in svojega dela. Bog je tisti, ki daje rast, jaz pa zalivam. Pomembno pa je, s čim zalivam! Andrej sam pravi, da je potrebna »blagoslovljena voda«. To pa je molitev, ki ti privre iz srca, ko z

geslo križanke

Geslo tokratne križanke pošljite do 15. junija 2011

1. nagrada: 3-dnevni paket za eno osebo – bivanje v penzionu Mavrica, Salezijanski zavod Veržej.
2. nagrada: knjiga Andreja Raviera: Učenjak in svetnik Frančišek Saleški.
3. nagrada: knjiga Terezija Bosca: Za vas živim (živiljenepis sv. Janeza Boska).
4. nagrada: knjiga Toneta Ciglarja: Pavel Bernik, Misijonar z Indijske dušo.
5. nagrada: rakovniška knjižica Janeza Vodičarja: O tem se veliko govori.

Rešitev križanke SV 2/2011

ANTON KOŠIR

salezijanec, upravitelj romarske cerkve Kraljice miru na Kureščku

1. VARNOSTNA POKROVILNA	2. VARNOSTNA POKROVILNA	3. VARNOSTNA POKROVILNA	4. VARNOSTNA POKROVILNA	5. VARNOSTNA POKROVILNA	6. VARNOSTNA POKROVILNA	7. VARNOSTNA POKROVILNA	8. VARNOSTNA POKROVILNA	9. VARNOSTNA POKROVILNA	10. VARNOSTNA POKROVILNA	11. VARNOSTNA POKROVILNA	12. VARNOSTNA POKROVILNA	13. VARNOSTNA POKROVILNA	14. VARNOSTNA POKROVILNA	15. VARNOSTNA POKROVILNA	16. VARNOSTNA POKROVILNA	17. VARNOSTNA POKROVILNA	18. VARNOSTNA POKROVILNA	19. VARNOSTNA POKROVILNA	20. VARNOSTNA POKROVILNA	
Š	T	O	S	E	R	G	E	N	I	L	J	A	S	E	K	M	A	K	E	T
P	A	R	G	O	N	I	Č	M	E	I	R	E	G	A	L	L	T	E	R	S
K	S	E	N	O	N	C	E	K	A	R	A	N	T	O	N	J	A	M	O	S
J	A	S	E	K	M	A	K	E	T	A	S	A	M	O	S	A	M	O	S	A
S	T	O	S	E	R	G	E	N	I	L	S	A	C	E	L	I	S	A	C	E
K	A	J	A	K	S	A	M	O	S	A	M	O	S	A	M	O	S	A	M	O
D	O	B	N	A	D	A	O	R	A	T	O	R	I	J	Z	A	R	E	Č	I
D	O	B	N	A	D	A	O	R	A	T	O	R	I	J	Z	A	R	E	Č	I
D	O	B	N	A	D	A	O	R	A	T	O	R	I	J	Z	A	R	E	Č	I

mističnimi očmi gledaš veličastno stvariteljsko delo, in to, da lahko sam pri tem misteriju dejavno sodeluješ.

Zato globoko razumem notranji mir in zadovoljstvo sobrata Andreja, ko gleda polne rastlinjake solate, paradiznika, paprike in drugih dobrot. Takrat lahko mirno moli: »Hvaljen Bog, Gospod vesolja. Po tvoji dobroti smo prejeli te darove: sad zemlje in dela **mojih** rok. Daj, da se bodo moji sobratje pri mizi skupaj z menoj veselili Tvoje velikodušnosti in mojih žuljev.«

Upam, da se v rakovniških obednicah zavedajo tega, sicer bo sobrat Andrej moral še bolj poglobiti svoj mistični pogled na delo in stvarstvo, da bo kljub ravnodušnosti ostal vesel oznanjevalec Božje dobrote in dostojanstva človeškega dela. □

				SESTAVILA MATEJA	GRŠKI MATEMATIK IN FILOZOF	KOSITRU PODOBNA KOVINA (LA)	ANTON LAJOVIC	ŠAHOVSKA FIGURA, SKAKAČ	GORA V ITAL. POKRAJINI TOSKANI	ZNAČILEN PREDSTAVNIK VRSTE	PREBIVALCI ATIKE	MATEMATIK (EKSPR.)	
				IZDELOVALEC PLAKATOV									
				REKA V ROMUNJI, LEVI PRITOK DONAVE									
				STONE NOVAK			SL. PEVEC ALFI						
				MAMA			ERJAVEC NINA						
									ČRT UDOVIČ				
									BARVA ZEMLJE				
SALEZIJANSKI VESTNIK	NEKDANJI NOGOM. SELEKTOR SREČKO	AM. REŽISER JEREMY	▽					OLJE IZ TKIVAKITOV					
	BREZZVOČJE							ZLITINA ZA LOTANJE					
LEPENKA, TRDEN IN DEBEL PAPIR							ULIČNO GLASBILO						
							ULIČNA PRODAJALNA						
NAJSVE-TLEJŠA ZVEZDA V OZVEZDU ORLA						KRALJ OTO		MELODIJA, NAPEV					
						DENARNA ENOTA V ZDA		JAMA Z ILOVICO					
GLAS, ZVOK Z DOLOČENO VIŠINO				PRIMES NAFT. DERIVATOV						DUHOVŠČINA	FRANCOSKA PISATELJICA GEORGE		
				POLDRAG KAMEN									
ŽENSKO IME, TUDI REVUJA				ENAKI ČRKI				RIBIŠKA VRVICA					
				LENONOVA VDOVA YOKO				ČEBELI PODOB. ŽUŽELKA					
AMERIŠKI IGRALEC JACK									SOLMIZACIJSKI ZLOG				
									14. IN 16. ČRKA ABC				
EVA JALOVEC			GRŠKI FILOZOF IZ MILETA										
KEMIJSKI ELEMENT KALCIJ			TRENJE				SOZVOČJE TONOV						

Nagrajenci prejšnje nagradne križanke

- nagrada:** 3-dnevni paket za eno osebo – bivanje v penzionu Mavrica, Salezijanski zavod Veržej: Terezija VUČKO, Kamnica.
- nagrada:** knjiga Andreja Raviera: Učenjak in svetnik Frančišek Saleški: Mimi ŽMAVC, Ljubljana.
- nagrada:** knjiga Terezija Bosca: Za vas živim (življenjepis sv. Janeza Boska): Vida JERŠIN, Ljubljana.
- nagrada:** knjiga Toneta Ciglarja: Pavel Bernik, Misijonar z indijsko dušo: Rok PERKO, Log pri Brezovici.
- nagrada:** rakovniška knjižica Janeza Vodičarja: O tem se veliko govori: Bernarda KANDUČ, Litija

V VERŽEJ NA ODDIH

V Penzionu Mavrica, ki deluje v okviru Salezijanskega zavoda v Veržeju, vam ponujamo prijetno preživljenje počitnic v mirnem okolju, kjer je veliko možnosti za sprostitev in rekreacijo.

V tišini kapele lahko najdete mir in se notranje obogatite, skupni prostori in igralnica pa nudijo možnost medsebojnega druženja.

Informacije in rezervacije

Penzion Mavrica*** | Puščenjakova ulica 1 | 9241 Veržej
 E: penzionmavrica@siol.net S: www.marianum.si
 T: 02 588 90 60 M: 051 370 377

marianum[®]
 ZAVOD MARIANUM VERŽEJ
 Hiša, ki združuje generacije.

OBVESTILA

PROGRAMI ZA MLADE

RAKOVNIK ČARNO JEZERO

4. junij

Info: Metod Ogorevc, Blažka Merkak

RAKOVNIK DUŠA – DUHOVNA ŠOLA ZA ANIMATORJE

Enoletni program za udeležence in za druge mlade iz Salezijanskega mladinskega gibanja (Uskovniški tedni, postne duhovne vaje, oratorij, bivši gimnazijci in animatorji Želimplje, salezijanski mladinski centri ...): starejše dijake, študente in mlade v poklicih. V letu 2010–2011 bo še enkrat, in sicer v **torek 10. maja**, z začetkom ob 19.00. Trajalo bo približno do 21.30.

NOVO MESTO

14. maj

Info in prijave: Marko Košnik, s. Marija Imperl (NM tudi s. Joži Merlak)

UDO – USKOVNIŠKI DNEVI ZA ODRASLE

14.–17. julij 2011

"Pridite in boste videli" Uporabi moje roke!

Info in prijave: Marko Košnik, Vlasta Merzel

USKOVNIŠKI TEDNI

1. teden: 17.–23. julij

2. teden: 24.–30. julij

3. teden: 31. julij–6. avgust

Info in prijave: Marko Košnik, Jože Vidic

RAKOVNIK VEČER DRG – DUHOVNE RITMIČNE GLASBE

5. maj ob 20.00, dvorana v gradu Rakovnik: Oratorijski ansambel iz Šmartnega v Tuhinju.

Info: Matjaž Knez

ŽELIMPLJE DUHOVNE VAJE

26. junij – 29. junij: fantje in dekleta (4.–7. razred)

30. junij – 3. julij: fantje in dekleta (8.–9. razred)

4. julij – 7. julij: fantje (ministranti – več športa!)

8. julij – 11. julij: fantje in dekleta (zaključeni 9. razred in srednješolci)

Info in prijave: Klemen Balažič

© arhiv Gimnazije Želimplje

SLOVENIJA ORATORIJ 2011

Junij–avgust. Podrobno: www.oratorij.net/datumi

DRUGI PROGRAMI

DUHOVNE VAJE ZA MOLIVCE ZA DUHOVNE POKLICE

Veržej, 19.–21. junij

Kurešček, 7.–9. julij

Za obe skupini velja: začetek prvi dan ob 18.00 s sveto mašo, sklep zadnji dan s kosilom.

Info in prijave: Ivan Turk ali Marko Štajner

NOVO MESTO – PRI SESTRAH HMP

20.–21. maj: **Duhovna obnova za dedke in babice** v duhovnem centru De Notre Dame, Smrečnikova 60, Novo mesto.

Info in prijave: s. Angelca Vozelj.

VERŽEJ DUHOVNE POČITNICE ZA UPOKOJENCE

13.–17. junij. To bodo počitnice nekoliko drugače. Poskrbljeno bo za dušo in telo (molitev, maša, razmišljanje, po kosilu mogoče kopanje v termah ali potepanje po Pomurju, večerni program ...) Začetek prvi dan ob 18.00 uri, sklep zadnji dan s kosilom. Če bi kdo želel priti prej ali ostati še kakšen dan, je tudi mogoče. Sporočite, z veseljem vas pričakujemo.

Info in prijave: Ivan Turk ali Marko Štajner

Sprotne informacije o dogodkih:
www.donbosko.si (salezijanci) in
www.hmp.si (sestre HMP)

INFO

Jure BABNIK, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana, tel. 041/856.452, e-mail: jure.babnik@salve.si
Klemen BALAZIČ, Želimplje 46, 1291 Škofljica, tel. 01/47.02.123 ali 031/468.974; e-mail: kbalazic@gmail.com
s. Martina GOLAVŠEK, Marijin dom Bled, Partizanska 6, 4260 Bled, tel. 04/57.41.075 ali 031/443.771; e-mail: md.bled@gmail.com
s. Marija IMPERL, Rakovniška 21, 1000 Ljubljana, tel.: 041/982.866; e-mail: imperl.marija@gmail.com
s. Metka KASTELIC, Gornji trg 21, 1000 Ljubljana, tel. 031/736.214, e-mail: kastelic.metka@gmail.com
Marko KOŠNIK, Želimplje 46, 1291 Škofljica, tel. 051/337.556, e-mail: marko.kosnik@salve.si
Matjaž KNEZ in Blažka MERKAC, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana, tel. 031/556.239, e-mail: matjaz.knez@gmail.com
Vlasta MERZEL, Zagorica 10, 1292 Ig, e-mail: uskovnica@gmail.com
Metod OGOREVC, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana, tel. 041/742.559, e-mail: metod@salve.si
Marko ŠTAJNER, Puščenjakova 1, 9241 Veržej, tel. 051/370.377.
Jože VIDIC, Tabor 29, 1380 Cerknica, tel. 041/728.293, e-mail: milan.kavcnik@salve.si
s. Angelca VOZELJ, Smrečnikova 60, 8000 Novo mesto, tel. 07/38.44.421; e-mail: hmp.novo.mesto@rkc.si
Ivan TURK, Puščenjakova 1, 9241 Veržej, tel. 031/358.018, e-mail: ivan.turk@salve.si

Ministrant
revija za mašne strežnike

TONE CIGLAR
Biseri z ogrlice dobrote

V knjižici je na zlato nitko dobrodelnosti nanizanih kar štiriintrideset biserov. Vsak biser je nekoliko drugačen, kakor je pač pestro življenje v vsej razsežnosti. Spleteni v ogrlico zgledeov o človekovi stiski in dobroti govorijo o Jezusovi žeji biti med nami. Obkrat: ko trpimo pomanjkanje in ko odpiramo dlan. Kadar preseče stegujemo roko in kadar iz nje namenjamo dar. Bogato branje za mesec maj.

**PRIPRAVA ZA TISK
ZALOŽBA - VIDEO
TRGOVINA**

Rakovniška 6 - Ljubljana
01 427 73 10 - info@salve.si
www.salve.si

trgovina je odprta vsak delovni dan 8.00-18.00 - ob sobotah 8.00-13.00 ter ob romarskih shodih

Kozarec ali morje

© P. Betak

Bruno Ferrero

Neki mož je bil zelo nesrečen zaradi svojega težkega življenja. O svojih težavah je pripovedoval zelo slavnemu menihu.

»Ne zmorem več. To moje življenje je neznosno.«

Menih je zagrabil prgišče pepela in ga stresel v kozarec sveže in čiste vode, ki ga je imel pred seboj na mizi. Nato se je obrnil k možu in mu rekel:

»Poglej, to je tvoje trpljenje.«

Vsa voda v kozarcu se je skalila in umazala.

Menih je vodo zлил stran in zagrabil drugo prgišče pepela, z istega kupčka kot prej, potem je stopil k oknu in pepel zagnal v morje. Pepel se je v

trenutku porazgubil in morje je ostalo enako kot prej.

»Poglej,« je spregovoril menih. »Vsak dan se moraš odločiti, ali želiš biti kozarec vode ali pa širo morje.«

Preveč je majhnih src, preveč omahljivih duš, preveč ljudi z ozko pametjo in odrevenelimi rokami. Ena največjih napak sodobnega časa je pomanjkanje poguma. Sodobnik ne sme biti niti predrzen niti nepremišljen, ampak resnično pogumen pred problemi. Potem bo lahko mirno rekel: »Nekje je rešitev, gotovo jo bom našel!«

© J. Žnidaršič

VERŽEJ

21. maj, 20.00: večerna sveta maša v Marijanišču, sledi procesija s kipom Marije Pomočnice v župnijsko cerkev

22. maj

14.30 – molitev za duhovne poklice v cerkvi

15.00 – Procesija s kipom Marije Pomočnice po ulicah Veržeja, nato sveta maša na dvorišču Marijanišča, ki jo bo vodil ordinarij **dr. Peter Štumpf**.

LJUBLJANA RAKOVNIK

28. maj, 9.00: molitveni dan za duhovne poklice

11.00: sveta maša, ki jo bo vodil inšpektor **dr. Alojzij Slavko Snoj**.

20.00: maša pri lurški kapeli, procesija s svečkami v cerkev, celonočno bedenje. Sveto mašo bo vodil **Gregor Celestina**.

29. maj

Svete maše ob: 5.00, 7.30, 9.00, 10.30, 15.00, 18.30.

15.00: glavna romarska pobožnost. Procesija s kipom Marije Pomočnice in maša pri lurški kapeli, procesija nazaj v svetišče in evharistični blagoslov. Sveto mašo bo vodil celjski škof **dr. Stanislav Lipovšek**.

Romarski shodi ob prazniku Marije Pomočnice